

בית משפט לענייני משפחה בראשון לציון

3 נוב 2022
39491-11-20

פס"ד חלקי בשתי תביעות להעברת משמורת שהגיש האב על שלושת ילדיהם של הצדדים בשל ניכור הורי קיצוני

מירה רום פלאי

השופטת

א' ק'
ע"י עו"ד רות דיין-וולפנר
עו"ד דנה ברי ועו"ד עדי דובסון

תובע

- נגד -

ע' ל'
ע"י עו"ד דני שרמן ועו"ד מירית ארביב-ליאני

נתבעת

פסק דין חלקי

מבוא

1. סכסוך קשה וטעון, בליבו שלושת ילדיהם המשותפים של הצדדים; הקטינה א', כבת שש חצי (להלן: "הקטינה א'" או "הקטינה"), והקטינים מ' וא', תאומים כ בני שלוש (להלן: "התאומים"). שלושתם כאמור הם ילדיהם המשותפים של התובע (להלן: "האב") ושל הנתבעת (להלן: "האם").

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

2. פסק הדין מכריע בשתי תביעות שהוגשו ע"י האב, האחת בתלה"מ 39491-11-20 והעברת משמורת על הקטינה א' בשל ניכור הורי קיצוני, והשנייה בתלה"מ 23543-07-21 תביעה למשמורת בשל ניכור הורי חמור וקיצוני, על התאומים.
3. בין ההורים מתנהלים הליכים רבים, באמצעות עורכי דין רבים, בפרט בעניינים של הקטינים. בקשות רבות הוגשו, מספר בקשות רשות לערער ואף ערעורים. ככל הנראה, גם פסק דין זה לא ישים קץ למאבק בין ההורים על הזכות והחובה לגדל את הקטינים, ועל כך יש להצטער, שכן משלושת הקטינים נמנעת ילדות שקטה ומיטיבה, ולתקופה זו בחייהם תהיינה השלכות קשות למצבם הרגשי, כילדים, כנערים ובהמשך כמבוגרים.
4. כפי שיוצג בהרחבה בהמשך, האם שבויה ברעיון שהפך מבחינתה, לידיעה, שהאב פגע מינית בקטינה א'. האם דבקה בו, ואף גייסה אל תוכו את הקטינה עצמה (שלא מלאו לה ארבע שנים במועד בו ארע האירוע הנטען), עד כי לשם הוכחת טענותיה בעניין זה, הפכה, למעשה, לפוגעת בקטינה ונוכח התנהלותה הקטינה נמצאת בסיכון רגשי והתפתחותי הבא לידי ביטוי בתופעות המוגדרות ע"י אנשי הטיפול כתופעות פוסט טראומתיות.
5. כך, ובשם ההגנה, לכאורה, על הקטינה האם פנתה לכל גורם אפשרי ודיווחה על פגיעה מינית של האב בקטינה; האם דובבה את הקטינה לספר אודות מעשיו של האב לכאורה; נהגה לקחתה פעם אחר פעם לבדיקות פולשניות באיבריה האינטימיים ע"י גורמים שונים, סירבה לקבל את ממצאי חוקרת הילדים שחקרה את הקטינה ואף סירבה לכל טיפול רגשי לקטינה שאינו יוצא מנקודת הנחה כי הקטינה היא קורבן לפגיעה מינית ע"י האב. בכך סיכלה שוב ושוב את האפשרות לקיום זמני שהות רציפים של הקטינה עם אביה, ובהמשך אף מנעה את הקשר בין האב לתאומים ע"י התכחשות לאבהותו עליהם.
6. נסיבות התנהלותה של המשפחה שבפניי, קיצוניות וחריגות, ועל כן נמצא כי יש להרחיב ולתאר את השתלשלות היחסים בין הצדדים ואף להרחיב בהבאת ציטוטים מעדויות המטפלים הרבים שהיו מעורבים בטיפול בקטינים, בהורים ובמשפחה כולה.
7. ננקטו שורת צעדים לצורך בירור מעמיק של טענות הצדדים, ובתוך כך: מונה לקטינה אפוטרופוס לדין (ובהמשך גם לתאומים) לצורך ייצוג האינטרסים שלהם באופן ניטרלי ובמנותק מהאינטרסים של הוריהם; בהוראות בית המשפט הוגשו עשרות תסקירים ודיווחים שונים מטעם אגף הרווחה; נערך להורים אבחון מסוגלות הורית וכן מסוכנות של האב במכון שלם והוגשה חוות דעת מקיפה; נערכו חקירות ארוכות וממושכות, הן של המומחים שערכו את חוות הדעת (אחד הדיונים נמשך עד השעה 21:00), הן של גורמי טיפול נוספים והן של הצדדים עצמם; קול הקטינה נשמע בבית המשפט; ועוד.
8. לאורך ניהול ההליכים שבכותרת, החליפה האם תדיר מייצגיה, ומניינם עומד מראשית הדרך ועד לעת הזו על לא פחות משמונה. אמנם לבעל דין זכות להחליף את מייצגו בהליך משפטי, אולם עובדה זו הקשתה על יעילות הדיון, עת לעתים התלוותה ציפייה, שלא לומר דרישה מצדה, לעיכוב ההליכים ודחיית הדיונים, חרף הנזק החמור שנגרם בראש ובראשונה לקטינים, בהינתן העובדה שמימד הזמן

בחייהם הוא קריטי ובהינתן עצימות הקונפליקט לו הם חשופים והנזקים הרגשיים וההתפתחותיים הכבדים הנגרמים להם בעטיו.

9. יצוין כי תלונת האם במשטרה על פגיעה מינית של האב בקטינה א' לא נמצאה מוצדקת ותיק החקירה נסגר; תחילה מחוסר ראיות ובהמשך, מחוסר אשמה, בהתאם להודעת הפרקליטות שהוגשה ע"י האב ביום 19.10.22, על שינוי סיבת סגירת התיק מנימוק של חוסר ראיות לנימוק של חוסר אשמה.

10. עוד קודם לכן, חוות הדעת מטעם מכון שלם שהוגשה לתיק בית המשפט ביום 11.01.21 ובעניינה יורחב בהמשך, במסגרתה נקבע, בין היתר, כי במסגרת הבדיקות שבוצעו "ממצאי האבחונים אינם תומכים באפשרות שא' אכן נפגעה על ידי אביה".

11. כבר כעת ייאמר כי בית המשפט שוכנע שהאב לא פגע מינית בקטינה א', וטענת האם לפגיעה כזו נדחית.

רקע דיוני

12. ביום 25.08.22 הוגשו סיכומי תשובה ע"י האב. ביום 17.08.22 הוגשו סיכומי האם במשותף ע"י שני באי כוחה- האחד בעניין הקטינה א', והשנייה בעניין התאומים (קודם לכן הוגשו סיכומים ע"י האם בעניין התאומים ביום 25.07.22, בעניין הקטינה ביום 24.07.22). ביום 26.06.22 הוגשו סיכומי האב.

13. מתחילת הדרך נערכו 14 דיונים, מתוכם שבעה דיונים ארוכים, אחד מהם ארך כאמור עד לשעה 21:00 בערב.

14. ביום 11.01.21 הוגשה חוות דעת בעניין אבחון מסוגלות הורית לשני ההורים ובדיקת מסוכנות של האב ע"י מכון שלם. ממצאי חוות הדעת קיבלו תוקף של החלטה שיפוטית ביום 20.06.21 ואף אושרו ע"י בית המשפט המחוזי בפסק דין מיום 03.08.21.

רקע עובדתי והשתלשלות על ציר הזמן

15. הצדדים ניהלו מערכת יחסים ללא נישואין בין השנים 2013-2015, ועוד בטרם נולדה בתם הקטינה א' ביום 31.03.16, יחסיהם עלו על שרטון והם נפרדו בחודש 10/2015.

16. ההליכים המשפטיים בין הצדדים החלו בשנת 2016, עת הגישה האם כנגד האב תביעות משמורת ומזונות בנוגע לקטינה א'.

17. ביום 10.07.17 הוגש תסקיר מהאגף לשירותים חברתיים ב****, ממנו עלה כי מרבית חייה של הקטינה א' נעדר אביה, ורק בסמוך להיותה בת שנה, נכנס האב לחייה והחל להתפתח קשר ביניהם.

בתסקיר העריכה העו"ס לסדרי דין כי:

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

"עלולים להתפתח יחסים סימביוטיים בין האם לבת, ובמקביל לפגוע בהתפתחות הקשר אב-בת ובהתקשרות ביניהם".

ובהמשך:

"ההתרשמות כי השלכות חשיפתה לדינאמיקה זוגית אלימה מועברות לבת לא תמיד באופן מותאם, ובמידה שעלולה לפגוע בתהליך ההתקשרות בין האב לבתו. בנוסף, להערכתי, קיימת נוקשות בתפקודה כאם (דרישה בלתי מתפשרת לטיפול מסוים מהאב, מצוות הגן) באופן שאינו מאפשר ומקבל טיפול אחר, וכל אמירה נחוות כביקורת".

18. ביום 03.10.17 אושר הסכם בין הצדדים וקיבל תוקף של פסק דין, על פיו המלצות התסקיר אומצו, לפיהן המשמורת על הקטינה א' (שהייתה אז בת כשנה וחצי) תהא בידי האם וכן הוסכם על חלוקת זמני שהות אצל האב, במתכונת הדרגתית, לפיה מיום שימולאו לקטינה שלוש שנים- תתווסף לינה בכל סוף שבוע שני, ויום אחד באמצע השבוע.

19. בחודש 07/2018 הצדדים נתנו הזדמנות נוספת לזוגיותם וחזרו להתגורר יחד.

20. בחודש ינואר 2019 האם הודיעה לאב כי היא חושדת שהיא בהריון (ראו למשל מוצג ת/1 הודעות מיום 15.01.19 ומיום 22.01.19). יצוין כי האם אישרה מסרונים אלו בעדותה אך טענה כי חשבה שהוא לא האב. בדיעבד התברר כי האם אכן הרתה שוב מהאב וילדה תאומים, תוך שהיא מסתירה מפני האב שהוא האב.

21. בסוף אותו חודש, התגלע משבר נוסף ביחסי הצדדים, ובחודש פברואר 2019 הצדדים נפרדו באופן סופי, לאחר שהאם גילתה לטענתה, שהאב מכור לאתרי סקס ופורנו, לפגישות עם נערות ליווי ומגעים מיניים בתשלום, וכי הוא בעל סטיות מיניות שונות (סעיף 26 לכתב ההגנה של האם בתביעת אבהות שהגיש האב בתלה"מ 11793-12-20).

22. בעקבות פרידת הצדדים, וכשהאם נושאת ברחמה את ילדיו של האב, היא שלחה לו מסרון ביחס לקטינה א' ובו כתבה: "הסדרי הראיה ישתנו כך שהיא לא תישן אצלך בלילות. בלי קשר לכך, למרות מה שעשית, אמשיך לגלות גמישות לגבי המפגשים והשעות כפי שעשיתי בפעם הקודמת. תעשה עם זה בעיות? אתה תצטער" (מוצג ת/1 הודעה מיום 08.02.19).

23. בין הצדדים הוחלפו התכתבויות רבות שחשפו הורות כפייתית וחרדתית של האם (כפי שהיא עצמה העידה על כך, ראו פרוטוקול הדיון מיום 17.05.22, עמ' 72 ש' 7-4), וכן איומים בלתי פוסקים של האם כנגד האב, אשר נדרש "ליישר קו" עם דרישותיה שאם לא כן- היא תפנה לבית המשפט, לרווחה ולמקום עבודתו, וכן היא תימנע ממנו לפגוש את בתו. כך למשל:

"אם תתעלם ממה שכתבתי גם עכשיו, אשלח ברגע זה הודעה למי שצריך ... רק תעדכן אותי אם אתה רוצה שנגיע למקום הזה או שאתה מבין שא' נשארת לישון בבית שלה... אתה כנראה מת לתלונה במשטרה שתגיע בלית ברירה גם לעבודה שלך ... ברגע ששירותי הרווחה וביהמ"ש יראו את כמות

החומרים שיש לי עליך ... אתה תיאלץ לראות את א' בשנה הקרובה במרכז קשר ... אז אני מציעה לך מכל הלב יא חתיכת פסיכופט, להתחיל את ההודעה מחדש, לא לחפור ולהתנצל על כך ששוב דחפת את האף לחיים הפרטיים שלי ועל כך שאתה מעז להגיד שהבחירות שלי הן לטובתי ולא לטובת א' ואחרי כל זה נדבר על פגישה"

(ת/1 הודעות מיום 17.02.19).

"אני מבינה שהחלטת לפנות לעוה"ד המהוללת שלך כדי שנגיע למשפט ולא נסגור את הדברים ביננו. אז בשמחה רבה א'. מחר אני ביום חופש והולכת לשירותי הרווחה וכל מי שצריך לעדכן אותם בחומר שנמצא בידיי. אתה תראה את א' במרכז קשר"

(ת/1 הודעה מיום 19.05.19).

"עדכן אותי עד הצהריים אם הדברים מובנים לך. אם אזכה להתעלמות, אנחנו נתנהל בבית משפט"; "מחר על הבוקר לאחר הבדיקות אני הולכת לפקידת סעד. אנחנו נתנהל בשנה הקרובה בבית משפט. אתה לא מסוגל לקבל הערות שקשורות לא' מאמא שלה שמכירה ומבינה יותר טוב ממך בילדים"

(ת/1 הודעות מיום 02.07.19).

"יש לך שתי אפשרויות- אתה רושם לי שהבנת היטב את מה שכתבתי לגבי ההערות/ההנחיות שלי ומסכים ללמוד ממני דברים כי א' היא החשובה פה ואני המקור ללמידה ... או שמחר בשעה 10 בבוקר אני אצל פקידת סעד והדברים הללו ייאמרו לך דרכה ודרך בית משפט"

(ת/1 הודעות מיום 02.07.19, בשעות 22:28:24 - 22:30:52).

"יש לה בית 1. איתך יש לה חדר שבו ישנה פעם בשבוע וכל סופש שני. לא תסתנכרן איתי בסיפור הזה, מבטיחה לך שאדאג להילחם בך בכל דרך אפשרית"

(ת/1 הודעה מיום 02.01.20).

הציטוטים הם רק על קצה המזלג, ואליהם מצטרפים מסרונים רבים הכוללים איומים מצד האם, לרבות מימים 09.03.19, 30.04.19, 11.05.19, 14.06.19, 28.06.19, 29.06.19, 12.07.19, 02.01.20 ועוד כהנא וכהנא הכרזות, הוראות, ואיומים (ת/1).

24. מכל מקום, על פי הסכם הצדדים, בתאריך 31.03.19 (מיום שמולאו לקטינה א' שלוש שנים) זמני השהות הכוללים לינה היו אמורים להתחיל. בפועל, בחודש 09/2019, הקטינה "התחילה לישון שם ב-25.9" (ראו עדות האם בדיון בבקשה לצו הגנה מיום 10.05.20). יצוין כי באותו חודש נולדו הקטינים התאומים, מבלי שידע על כך אביהם.

25. ביום 15.10.19, בסמוך לאחר תחילת הלינות של הקטינה אצל האב, האם הודיעה לאב כי חל שינוי בהתנהגות הקטינה והיא חשה כי משהו "לא רגיל" עובר על הקטינה, כי יש לה "סיוטים בלילות" ובכוונתה לתאם לקטינה טיפול רגשי (סעיף 23 לכתב ההגנה של האם בתלה"מ 39491-11-20; ת/1 הודעות מיום 15.10.19).
חרף חשש זה של האם, הקטינה המשיכה להיפגש עם האב וללון אצלו. בהמשך האם ביקשה להפסיק את הטיפול בטענה כי אינה רואה בו צורך (נספח 6 לכתב התביעה בתלה"מ 39491-11-20).

26. ביום 29.10.19, פנתה האם עם הקטינה לבדיקת רופא משפחה. במסגרת סיכום הביקור נרשם: "נבדקו איברי מין חיצוניים, ללא אריתמה". עוד צוין בסיכום כי האם דיווחה לרופא כי הורי הקטינה התגרשו, כי הקטינה החלה לישון אצל אביה, כי היא סובלת מסיוטים בלילות וכי היא דיווחה לרווחה ולמשטרה (נספח 7 לכתב התביעה בתלה"מ 39491-11-20).

27. כפי שיפורט בהמשך, שכלול גרסאות האם בכתבי טענותיה ובעדותה העלה כי בחודש 10/2019 הצטברו דיווחים לרווחה מטעם גורמים שונים, לפיהם קיים חשש לכאורה שהקטינה א' נפגעה מינית ע"י אביה.

28. חרף האמור, ביום 12.19, שלחה האם לאב מסרון הנחיות לטיפול באיבריה האינטימיים של הקטינה, ובו הוראות טיפול מדויקות לטיפול בדלקת הווגינלית שיש לקטינה לכאורה:

"לאחר ביקור אצל הרופאה, לא' יש דלקת וגינאלית גם בפות וגם בישבן. להלן הנחיותיה להמשך טיפול:

1. מעתה ותמיד, בעת המקלחת, יש להקפיד לשטוף את כל אזור הפות והישבן (גם מסביב לאיבר עצמו) עם מים בלבד. כמובן לא להחדיר מים לתוך הפות. אסור להשתמש בסבון משום סוג שהוא (גם לא כזה שמוכרים לנשים ומותאם לחץ של הגוף).
2. יש למרוח משחה (אתן לך מחר ותחזיר בשבת) באזור הפות והרקטום (מבלי להחדיר פנימה) 3 פעמים ביום. לא צריך להתקלח לפני המריחה.
3. ביום שישי- אתה מורח פעם אחת לאחר ארוחת הצהריים ופעם שנייה בלילה לפני השינה (לאחר מקלחת צריך לייבש טוב את האזור ואז ולמרוח).
4. ביום שבת- גם פעמיים: כשקמה בבוקר ולאחר ארוחת הצהריים.
5. יש להקפיד על שתיית מים וכן על תזונה מאוזנת מבחינת פחמימות חלבונים וירקות"

(ת/1 הודעה מיום 12.12.19, שעה 15:31:41).

29. בהמשך אותו החודש, שלחה האם הודעת תזכורת להמשיך לעקוב אחר הנחיותיה: "אני מזכירה שכל פעם שאתה מקלח אותה בבוקר לגן, באזור הישבן והפות אתה מנקה עם מים בלבד" (ת/1 הודעה מיום 25.12.19).

30. בחודש 03/2020 הגיש האב בקשה ליישוב סכסוך בהליך י"ס 25448-03-20. מועד לפגישת מהו"ת נקבע לתאריך 21.04.20, אשר לא התקיימה בסופו של דבר.
31. באותו תאריך- 21.04.20, שלחה האם הודעה לאב לפיה: "עקב תקלה לא צפויה, לא תוכל לקחת את א' מחר בבוקר, אלא רק בשעות שקבע ביהמ"ש" (ת/1 הודעה מיום 21.04.20, בשעה 21:36:33).
32. בתאריך 04.20.20 האם הגישה תלונה במשטרה כנגד האב, במסגרתה טענה כי הקטינה סיפרה לה שהאב ביצע בה מעשים מגונים יום לפני- בתאריך 20.04.20.
33. בתאריך 23.04.20 הקטינה נחקרה לראשונה ע"י חוקרת ילדים. עמדת חוקרת הילדים הייתה כי לא ניתן לקבוע מהימנות בעדותה של הקטינה וזאת לאחר שתי חקירות שנערכו לקטינה, וכי הקטינה "חשופה לדיבור ממושך על הנושא". לפיכך גם דרישת הרווחה לביצוע חקירה שלישית נדחתה ע"י חוקרת הילדים (ראו מכתב מהגב' ד' ס', מהשירות לחקירות ילדים וחקירות מיוחדות מיום 02.12.20- הועבר ע"י העו"ס א' ב' ביום 19.05.21; פרוטוקול הדיון מיום 13.05.21, עמ' 33 ש' 24-17).
34. בתאריך 05.05.20 נחקר האב במשטרה לאחר שנמסר לו כי הוא חשוד בביצוע מעשים מגונים בקטינה. בתום החקירה, שוחרר האב והורחק מהאם למשך 20 ימים, כאשר צוין בכתב הערובה: "למעט הבת א'. ניתן באמצעות צד שלישי מהרווחה להיפגש בתקופה זו במסגרת ההסדרים ודומה לענין שיחות הטלפון" (נספח 10 לכתב התביעה בתלה"מ 20-11-39491).
35. בתאריך 05.20.20 הגישה האם בקשה לצו הגנה במעמד צד אחד כנגד האב, בה נטען: "ביום 20.04.20 המוגנת סיפרה כי המשיב נוהג לצלמה עירומה במקלחת, לצלם את איבר מינה ואף להחזיר אצבעותיו לאיבר מינה באופן הגורם לה לכאב! ... ביום 30.04.20 סיפרה המוגנת למבקשת, כי המשיב נישק את איבר מינה וביקש ממנה לגעת באיבר מינו ולאחר מכן להכניס את יד לה לפיה!" (ראו תצהיר האם לבקשה לצו הגנה עבור הקטינה מיום 10.05.20).
36. בתום הדיון במעמד צד אחד, בקשת האם לצו הגנה נדחתה ונקבע דיון במעמד הצדדים ליום 11.05.20. לאחר שנשמעו הצדדים נקבע כדלקמן:
- "לאחר ששמעתי באריכות את הצדדים ואף את באות כוחם, אף עיינתי באסופת המסמכים שהוגשו הן על ידי המבקשת והן על ידי המשיב, התרשמתי כי המבקשת פועלת בכל דרך אפשרית ולא אפשרית על מנת למנוע את המפגשים בין האב לקטינה ... אני מוצאת לנכון לציין כי התנהלותה של המבקשת מעוררת שאלות נוקבות באשר לכשירותה ההורית ... סירובה של המבקשת לפעול בהתאם להנחיות גורמי הטיפול ולאפשר מפגשים בין האב לקטינה באמצעות צד ג' מלמד כי רצונה לנתק בין האב לקטינה הוא גורף ... לאחר שבית המשפט קרא בעיון את ההודעות אותן כתבה המבקשת למשיב בנוגע לטיפולו בקטינה כאשר הקטינה נמצאת איתו, בית המשפט התרשם כי מדובר בהתנהלות הורית כפייתית, אשר נדרשת בדיקה"
- (ראו פרוטוקול הדיון מיום 11.05.20, עמ' 9-10).

לפיכך ניתנו הוראות על חידוש מפגשים של האב עם הקטינה בנוכחות צד ג' מאגף הרווחה, על מינוי עו"ס לחוק נוער לבדיקת מצבה של הקטינה וכן הזמן תסקיר.

37. בר"ע שהגישה האם לבית המשפט המחוזי על ההחלטה דלעיל התקבלה באופן חלקי, ובפסק דין מיום 21.05.20 נקבע כי דברי הקטינה מעוררים דאגה, אך בשלב זה לא ניתן לדעת מאין שאבה הקטינה את דבריה, מה אירע לה ומי אשם בכך. לפיכך ולאחר שנשמעה עמדת האפוטרופא לדין, נקבע כי מפגשי האב עם הקטינה יתקיימו בפיקוח, וכי הקטינה תופנה לטיפול במרכז מיט"ל, והצדדים יפנו להליכי טיפול כמפורט בפסק הדין.

38. דא עקא, במכתב מטעם מרכז מיט"ל מיום 08.06.20, הובהר כי אין באפשרותו לטפל בקטינה, משלא התמלאו התנאים הנדרשים למתן טיפול במרכז שבהגדרתו ובמוקד שלו הוא מיועד לטיפול נפגעי תקיפה מינית, ואילו במקרה דנן, השאלה אם הייתה או לא הייתה פגיעה מינית שנויה במחלוקת, ומקומה להתברר בהליכים מתאימים ולא בחדר הטיפולים (הדגשה שלי, מ.ר.פ.).

39. לפיכך ועל פי המלצות גורמי הרווחה ביום 03.08.20, נקבע כי הקטינה א' תטופל במכון אל"י. עקב סירובה של האם, ביום 11.08.20 הגישה האפוטרופא לדין בקשה לשינוי המסגרת הטיפולית, וכבקשתה נקבע שהקטינה תטופל במכון ארגמן ע"י המטפלת הגב' ר' א'.

40. הגב' ר' הגישה דוחות חסויים לבית המשפט ולגורמי הרווחה, בהם העלתה תכנים קשים שנשמעו מפי הקטינה ביחס לפגיעות המיניות שלכאורה ביצע בה האב. בדוחות ציינה הגב' ר' כי הקטינה א' תיארה באופן אותנטי פגיעה מינית ע"י האב, וכי בתהליך הטיפולי עמה עולים באופן ברור תסמינים של מצב פוסט-טראומטי. לפיכך הומלץ על ביצוע הערכה פסיכיאטרית לקטינה לבדיקת מצבה הנפשי וכן על מניעת מפגשים בין הקטינה לבין האב.

41. בתאריך 22.09.20 הוגש תסקיר מטעם העו"ס לסדרי דין והעו"ס לחוק נוער שטיפלו אותה עת במשפחה (להלן: "העו"סיות"), בו הועלו אמירות של הקטינה א' בפני אביה במרכז קשר, כגון: "צילמת אותי במיטה", והטחות: "אם אני בלב שלך אז למה עשית לי כואב בבוקר ובלילה עם הדבר המגעיל הזה בין הרגליים שלך ועם הידיים".

42. בתאריך 18.10.20 הוגש עדכון נוסף מהעו"סיות, בו הומלץ להשהות את המפגשים בין האב לקטינה, עד לביסוס והעמקת הטיפול הרגשי שהחל במכון ארגמן. למעשה בהתאם להמלצות הגב' ר' והעו"סיות שנסמכו על מסקנותיה, הפגישות בין האב לקטינה הושהו באותו שלב.

חוות הדעת של מכון שלם

43. בתאריך 24.09.20 הוחלט על מינוי "מכון שלם" כמומחה מטעם בית המשפט, לצורך בחינת מסוגלותם ההורית של שני ההורים ולביצוע בדיקת מסוכנות מינית לאב.

44. בתאריך 11.01.21 הוגשה חוות דעת מקיפה ממכון שלם המונה 43 עמודים, על פיה ממצאי האבחון אינם תומכים באפשרות שהקטינה א' נפגעה ע"י האב, וכי הסיכון לאובדן הקשר בין הקטינה לאביה הוא משמעותי וחמור.

45. הגורמים המקצועיים-טיפוליים שנדרשו לכך במסגרת חוות הדעת, היו תמימי דעים כי אין אינדיקציה לפגיעה מינית של האב בקטינה א'. יתר על כן, לשיטתם, דווקא התנהלות האם מעמידה את הקטינה בסיכון, תוך פגיעה אנושה בקשר שלה עם אביה.

46. באבחון הקטינה א', מצאה הפסיכולוגית התפתחותית מומחית הגב' ו' נ' כדלקמן:

"אין אינדיקציה למצב פוסט טראומטי אצל א' והיא אומרת את משפטי הפגיעה באופן אוטומטי, בדרך ובאופן שחד משמעים אינם עולים בקנה אחד עם האפקט המותאם ... בשנה האחרונה יש סכסוך בין ההורים ולכן היא התמקמה בצידה של האם מטעמים הישרדותיים ... בהערכה זו נצפו לא' תכונות של שירותיות, רצייה חברתית ואמפתיה גבוהה, אשר מתחברים לגרסה מצד האם בדבר התרחשות של מעשים מיניים בשעת אמת, בזמן שהות של א' בבית אביה, ומכך מצטיירת תמונה של אמירות קונקרטיים על יד הילדה בדבר הפגיעה. מצופה מא' לשתף פעולה עם גרסתה של האם, לכן א' התייצבה בסוף המפגש ודיווחה על מסירה "מוצלחת" של המידע הנוראי. ראיתי באקט זה ברית בין האם לילדה, הסכמה שנרקמה בתהליך של הזדהות יתרה של א' עם צורכי האם"

(עמ' 11 לחוות הדעת).

47. בסיכום תצפית על האינטראקציה בין האם לבין הקטינה, עלה בין היתר כדלקמן:

"בדיאדה זו מתקיימים מרכיבים של יחסים סימביוטיים שנועדו לשרת כל אחת בדרכה. הילדה מקבלת מקום בטוח ותחושת בלעדיות מטפחת שהיא "אחת ויחידה" עבור האם בלבד, בעוד שהאם זוכה לשותפות מלאה מצד הבת במערכה נגד בן זוגה לשעבר, ממנו ככל הנראה נעלבה בתור אישה ושותפה לחיים. תחושת הפגיעות אצל האם מתמזגת עם תחושת הפגיעות אצל א' כתוצאה מחוויות של התעללות מינית, בין אם התרחשה בהלכה למעשה ובין אם זו תוצר של תהליכים נפשיים של אמונות היפותטיות, עם סממנים לכך שהאונס והמעשים המגונים, לכאורה, הפכו להיות חלק בלתי נפרד מנרטיב החיים"

(עמ' 15 לחוות הדעת).

48. בסיכום תצפית על האינטראקציה בין האב לבין הקטינה, עלה בין היתר כדלקמן:

"נצפו יחסים לקויים בין אבא ובת והמפגש נערך עם הרבה רגשות טעונים ועצובים. ברמה התנהגותית והגלויה הילדה לא רוצה בחברתו של האב, בעוד שהוא מתחנן לזכות בתשומת ליבה. יש היתכנות לחוסר מאזן כוחות בין השניים ... למיטב ידיעתה אבא הוא שקרן והיא משוכנעת בכך, כאשר זאת גם החוויה שמעצימה את הדחייה שלה כלפי האב. א' לעומת זאת, רואה את הדברים אחרת ומרגיש את החסך הניכר שבהעדר היחסים עם הבת. הוא מתחנן לקשר עימה ולמעט הדדיות, לא חושש לגעת בה פיזית, בטוח בחפותו ונלחם על חידוש היחסים שבעבר היו ככל הנראה גם מיטיבים, לפחות בתקופות מסוימות"

(עמ' 18 לחוות הדעת).

49. במסגרת דו"ח פסיכודיאגנוסטי שבוצע לאם ע"ד ר"ל ל" נמצא כדלקמן:

"דפוס התפיסה בפועל מאופיין בסובייקטיביות משמעותית ... בנושאים הטעונים עבורה מבחינה רגשית ובהשפעת חרדה, תפיסתה הופכת להיות יותר סובייקטיבית, מושפעת במידה רבה יותר מתכני עולמה הפנימי ופחות מחויבת מציאות. הניסיון לעמת אותה עם הנתונים שאינם עולים בקנה אחד עם תפיסותיה או אף להטיל ספק כלשהו בתפיסותיה, מעוררים אצלה התנגדות אינטנסיבית ... קיימת אצלה היכולת ללמידה מניסיון ויכולת תקינה להפנמת מידע עיוני. עם זאת, העומס הרגשי עלול "לצבוע" את זיכרונותיה, אשר הופכים להיות מושפעים מהפירוש הסובייקטיבי שלה, ישנה נטייה לזכור דברים כפי שחוותה או הבינה אותם, לאו דווקא כפי שהתרחשו במציאות"

(עמ' 22-23 לחוות הדעת).

...

נטייה זו עשויה להיות משמעותית במיוחד במצבי קונפליקט ובייחוד בכל הנוגע לפגיעה לכאורה בבת מצד האב. ייתכן כי אכן מאמינה כי "אירועי דיווח על הפגיעה התרחשו בדיוק כפי שמתארת אותם, אך לא ניתן לקבוע במידה סבירה של ודאות כי הזיכרון שלה מציג את האירועים באופן אובייקטיבי ולא ניתן להצביע על קיומה של מידה בריאה של ספק וביקורת עצמית. הניסיון, ולו מועט, לפקפק בדבריה, מעורר אצלה כעס ונטייה לראות את המפקקים כפוגעניים. בתפיסתה את המציאות, לא נשאר הרבה מקום לעמדות ותפיסות השונות שלה.

(עמ' 23 לחוות הדעת).

...

לשאלת האבחון: מדובר באישה בעלת רמה קוגניטיבית נורמטיבית. בעלת ארגון אישיותי גבולי כפי שבא לידי ביטוי במשאבי התמודדות מוגבלים, סובייקטיביות עודפת בתפיסת המציאות בהשפעת הלחצים הפנימיים, קשיים בוויסות אפקטיבי, פגיעה בתפקודים הבינאישיים, אגוצנטריות וחשדנות ביחס לאחר, היעדר יכולת מספקת לשאת תסכול, להתחשב בתפיסות, בדעות או בצרכים של האחר, לנהל תקשורת הדדית ולוותר על חלק מצרכיה.

...

בולטת בהיעדרה יכולתה להפרדה בין צרכיה שלה לצרכי ביתה, כמו גם יכולת להפריד בין התייחסותה למר'ק' כבן זוג לבין התייחסות אליו כאב לילדה. במסגרת המשאבים העומדים לרשותה סביר להניח כי מסוגלת לספק את הצרכים הפיזיים של הילדה. בה בעת, עולה שאלה משמעותית באשר ליכולת להבין את הצרכים הרגשיים של עצמה, להפריד בין הצרכים שלה לאלה של הילדה, להתמודד עם התסכולים הבלתי נמנעים בהורות, לאפשר לילדה נפרדות ובניית זהות עצמאית, ההכרחית להתפתחות הנורמטיבית, לא כל שכן לאפשר לילדה לנהל שתי מערכות יחסים נפרדות עם שני הוריה מבלי למצוא עצמה גדלה לתוך קונפליקט נאמנויות או אף לתוך דימוי של היותה קורבן פגיעה"

(עמ' 26 לחוות הדעת).

50. במסגרת דו"ח פסיכודיאגנוסטי שבוצע לאב ע"ד ר"ל ל" נמצא כדלקמן:

"מדובר באדם בעל רמה קוגניטיבית תקינה ומשאבי התמודדות תקינים ... מסוגל לחשוב בצורה קוהרנטית ולקבל החלטות ענייניות. בדפוס החשיבה קיימת מידה של נוקשות, אשר עשויה להשפיע על

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

התנהלותו במצבים מורכבים ועמומים, בייחוד כאשר נדרש להתחשב בגורמים הרגשיים ובעמדות השונות משלו ... קיימת נטייה לראיית האחר כסובייקטיבית, לעתים תוך קושי להתייחס לעמדות ולרגשות השונים משלו ... ללא עדות לרמות דחף חריגות, חשיבה מינית או תוקפנית חריגה או כוונות זדון ביחס לזולת" (עמ' 31-32 לחוות הדעת).

...

"לשאלת האבחון: ... ללא אינדיקציה לסיכון חריג ביחס לבתו. יכולתו ההורית מצויה בטווח הנורמטיבי. לא היה בממצאים בכדי להצביע על הצורך בהטלת פיקוח על הסדרי הראיה" (עמ' 32 לחוות הדעת).

51. בסיכום חוות הדעת נקבע כדלקמן:

"בנוגע לפגיעה מינית, כולל אונס וחדירה לאבריה המיניים, לכאורה, כפי שמצטייר מתלונות האם, הרי שיש פערים גדול למדי בין התיאורים החמורים לבין התמונה הקלינית שעולה בהערכה פסיכולוגית זו" (עמ' 33 לחוות הדעת).

"את התיאורים הקונקרטיים בהקשר להתעללות שחוותה מהאב משמיעה בצורה קוהרנטית, בפני האב עצמו ובפני אנשים חיצוניים, כדוגמת אנשי טיפול וגורמים מקצועיים. להערכתי התפתחה אצלה אמונה מוצקה שאכן התרחשה פגיעה (ללא האפשרות לדעת מה היה בבית האב ב"שעת אמת"), גם אם בפועל אין בהתנהגותה ובתפקודה הספונטניים סממנים או אינדיקציה כלשהם למצב פוסט טראומטי. האמירות המאשימות את האב משתלבות במערכת ההתקשרות הלקויה עם האב והצורך של א' לסייע לאימה בהתמודדות עם מצוקותיה האמהיות והנשיות.

...

היום, בהשפעת האם, הילדה כביכול אינה זקוקה לאביה וכנראה תחושה זו התגבשה והשתרשה אצלה לאורך השנה האחרונה. תחושת "העדר הצורך באב" ודחייתו נתמכות ומוזנות על ידי המצוקה האישית של האם, איתה א' מזדהה וחשה מחויבות לסייע בהפגת תחושת פגיעות אמהית. הילדה הפנימה את הדימוי של האב כשקרן, בדומה למילים שיוצאות מפיה של האם לגבי בן זוגה לשעבר. עולמה הנפשי של א' ועולמה הנפשי של האם ישות אחת הם, אשר למעשה חברו יחדיו כדי להתנגד לרשע המגיע, כפי אמונתו, מכיוונו של האב".

בנוגע להורים עצמם, הרי שקיימים הבדלים ביניהם בכל הקשור למסוגלותם ההורית. לגבי האם, כפי שעלה באבחון הפסיכולוגי, מדובר באישה בעלת מבנה אישיות בארגון גבולי שמתקשה מאוד לראות את נתוני המציאות מעבר לתפיסתה הסובייקטיבית, תוך לקיחה בחשבון את הנתונים מהמציאות ויכולת מוגבלת להפרדה בין צרכיה האישיים ולבין צרכי בתה.

...

דפוסים פתולוגיים אלה עלולים לסכן את ההתפתחות הרגשית של הקטינה כבר בעת הזו ועלולים לנבא קשיים אישיותיים גם אצל הילדה במידה ולא תינתן לה האוטונומיה להשתחרר מהקשר הסימביוטי עם האם. כמו כן, הממצאים לגבי תפקודה של האם מצביעים על אפשרות בלתי מבטלת לכך שמתרחש שיבוש על ידי גב' ל', אשר מופנה כלפי היחסים בין האב ובתו, תוך ערבוביה של תפיסותיה הנשיות לגבי הזוגיות לגבי תפיסותיה לגבי האבהות של מר ק'.

לגבי האב עולה תמונת מצב טובה יותר – על אף שמדובר באדם התמודד עם עומס משמעותי בשל הקונפליקט עם זוגתו לשעבר, הרי שהוא הצליח לנהל אורח חיים יציב ועם רצף תעסוקתי, עומדים לרשותו המשאבים להתמודד עם קשיים במציאות ולא עלתה כל אינדיקציה למסוכנותו. הוא שואף ונלחם לחדש את הקשר עם בתו, דורש לגדל אותה ולמלא את תפקידיו האבהיים. האב זקוק לעזרה והכוונה כדי לרכך דפוסי חשיבה נוקשים ולהגיב בצורה נאותה במצבים של עמימות וחוסר ודאות.

יוצא אפוא כי התמונה המצטיירת לנגד עינינו כוללת שני ממצאים עיקריים: הראשון שבהם הוא כי ממצאי האבחונים שערכנו אינם תומכים באפשרות שא' אכן נפגעה על ידי אביה. השני הוא הסיכון שבאובדן הקשר בין א' לאביה, סיכון זה הנו משמעותי וחמור ... הופיעו עדויות ברורות לדחייה של האב מצד הילדה כתוצאה מתהליך של ניכור הורי. בולטת התבצרותה של א' בהדיפה נוקשה את האב, כדי לשמר את מערכת היחסים עם האם ולהגן על שלומה של האם. א' בניגוד להשקפותיה הילדיות והשגיויות, תזדקק לנוכחות האב בחייה כבר בטווח המיידי, אולם הילדה מצויה בשיאו של קונפליקט נאמניות בלתי נסבל, אותו לא תוכל לשאת עוד לאורך זמן. תפקיד ההורים לשחרר את בתם מעמדה בלתי נסבלת זו אליה נדחקה בעל כורחה"

(עמ' 38-39 לחוות הדעת).

52. על רקע ממצאים אלו, הומלץ לפעול בדחיפות לחידוש הקשר בין האב לקטינה, תוך פנייה מיידית להליכים טיפוליים הן להורים והן לקטינה, לרבות טיפול דיאדי.

53. בדיונים שהתקיימו בימים 27.04.21, 04.05.21 ו-06.05.21 נחקרו שלושת המומחים מטעם מכון שלם. בנוסף נחקרו הגב' ר', וכן העו"ס לחוק הנוער והעו"ס לסדרי דין. בהמשך נשמעו גם האפוטרופא לדין וכן הקטינה עצמה.

54. בתאריך 20.06.21, לאחר שמיעת עדויותיהם של המומחים וגורמי הטיפול, האפוטרופא לדין והקטינה עצמה, ולאחר שהצדדים סיכמו טענותיהם, ניתנה החלטה מפורטת ובה נקבע כי לא ניתן לקבוע מסמרות בשלב זה לגבי מה אירע לקטינה וידו של מי מההורים בכך, וכי:

"בין אם הפגיעות המיניות המיוחסות לאב התרחשו ובין אם מדובר בניכור הורי קיצוני באצטלה של פגיעה מינית, שתי האפשרויות חמורות להחריד, כאשר מעצם קיומן נדרשת התערבות מיידית לצורך שמירה על שלומה הנפשי של הקטינה, במתכונת שהוצעה על ידי מכון שלם".

55. תוצאות האבחון בחוות הדעת של מכון שלם אומצו ע"י בית משפט זה, ונקבע כי יש לקבל את המלצותיו, לאחר שהמבחינים שנערכו ע"י הבודקים במכון שלם וחוות דעתם הוצלבו ונבחנו ביסודיות, וכי מסקנותיהם מבוססות על מכלול הבדיקות שבוצעו, כאשר לנגד עיניהם עמדה טובת הקטינה.

לעומת זאת, בית משפט זה התרשם כי חוות דעתה של הגב' ר' בחרה בגרסת האם וקיבלה באופן מוחלט את הטענה שהקטינה נפגעה מינית ע"י אביה. נקבע כי הגב' ר' חרגה מהסמכות שניתנה לה לטפל בקטינה טיפול רגשי, וכי הטיפול שניתן לה העצים את הנרטיב כי האב פגע בה מינית, בעוד שטרם נקבע אם אירועי הפגיעה המינית הנטענים אכן התרחשו. לפיכך, בוטל המינוי שניתן לגב' ר' לטפל בקטינה.

לבסוף, ניתנו הוראות לטיפול מידי בהתאם להנחיות מכון שלם. נקבע כי יש לחדש את הקשר בין הקטינה לבין האב, כך שלאחר תקופה בה הושהה הקשר בין האב לקטינה, המפגשים בין האב לקטינה יחדשו בפיקוח ובהדרגה, וכי בכפוף להחלטת הפרקליטות והמלצות הפסיכולוג המטפל, תיבחן האפשרות להרחבת המפגשים ללא פיקוח, באופן הדרגתי ובהתאם לחוות הדעת של מכון שלם.

56. בבר"ע שהגישה האם לבית המשפט המחוזי על ההחלטה הנזכרת ניתנה רשות ערעור, ולאחר דיון בערעור הוא נדחה לגופו בפסק דין מיום 03.08.21, בו נקבע כי:

"לא נפלה שגגה בהחלטתו של בימ"ש קמא אשר בשלב זה של ההליכים ראה לאזן בין השיקולים השונים, מתוך התחשבות בעקרון טובת הקטינה, כך שמחד גיסא תובטח הגנה על הקטינה מפני אפשרות של פגיעה מינית, ככל שאירעה כזו ומאידך גיסא, יחדש הקשר עם האב שאף הוא חשוב וחיוני לטובת הקטינה, ככל שאין אמת בטענות בדבר פגיעה מינית".

57. בתאריך 14.10.21 הוגש תסקיר בנושא משמורת וזמני שהות בעניין התאומים. ע"פ הערכה המסכמת של העו"ס לסדרי דין:

"עניינם של התאומים נשוא תסקיר זה אך ברקע ובאופן אינטנסיבי עומדת טענת האם כי האב פגע מינית בבתו א".

בתסקיר צוין כי התקבלה עמדת הפרקליטות שסגרה את תיק החקירה בעילת "העדר ראיות מספיקות".

בתסקיר נבחן מצב התאומים והקשר בינם לבין כל אחד מההורים, וכן נסקרה עמדת ועדת תסקירים שהתקיימה בעניינם, והכל בהתחשב כי מדובר במקרה מורכב בסבוך מאד, כאשר טובת הקטינים נפגעת בכל מקרה, והומלץ כי יחלו להתקיים מפגשים בין האב לתאומים במרכז קשר, תוך הגשת עדכונים וכן על מציאת גורם טיפולי מוסכם עבור הקטינה א'.

58. יצוין כי בתאריך 19.07.21 נקבע כי הגורם הטיפולי והמפקח בעניין הצדדים ובתם הקטינה יהיה מכון שלם, וכי על הצדדים לפנות לאלתר למסגרת הטיפולית המומלצת ע"י המכון תוך שיתוף פעולה ביניהם. בבר"ע שהגישה האם לבית המשפט המחוזי טענה היא כי מכון שלם אינו הגוף הראוי לטיפול במשפחה, בשל ניגוד אינטרסים וטעמים אחרים, אולם בקשתה נדחתה בהחלטה מפורטת מיום 28.10.21.

הטיפול המכון שלם

59. בתאריך 30.08.21 הוגש עדכון מטעם מנהל מכון שלם ד"ר מ' ש' (להלן: "ד"ר ש"), לפיו בתאריך 28.07.21 החלו מפגשים בין האב לקטינה א' בפיקוח מכון שלם, כאשר נושא המפגשים בין האב לקטינה נוהל ע"י הפסיכולוגית א' ג' (להלן: "הגב' ג'" או "המטפלת").
60. בעדכון תוארו שני מפגשים בלבד בין האב לקטינה במכון שלם, במהלכם הקטינה שיתפה פעולה באופן חלקי עם האב. בהמשך תואר כי לא התקיימו מפגשים נוספים עקב סירובה של הקטינה להיכנס למכון. באותו שלב הוחלט על קיום מספר מפגשים בין הקטינה למטפלת בלבד, ללא נוכחות האב, לצורך העמקת האמון בין הקטינה למטפלת. נאמר כי מצופה להגעה רציפה של הקטינה למפגשים וכן כי יוגש עדכון נוסף על התקדמות התהליך.
61. בתאריך 04.11.21 הוגש עדכון מטעם מכון שלם ע"י הגב' ג' וכן פסיכולוג קליני מדריך, מר י' צ' (להלן: "מר צ"). בעדכון תואר כי עד כה התקיימו שישה ניסיונות לפגישה בין הקטינה לבין אביה, מתוכם רק שתי פגישות התקיימו בפועל. בנוסף התקיימו שש פגישות פרטניות עם הקטינה, שלוש פגישות פרטניות עם האם ושתי פגישות פרטניות עם האב. הקטינה ביטאה התנגדות נחרצת לצאת מהרכב ולהיפגש עם אביה, חרף ניסיונות שכנוע אשר הסתיימו בבכי של הקטינה ובעיטות במושב הקדמי. נאמר כי במסגרת תכנית טיפולית מוסכמת על ההורים, הקטינה התחילה טיפול פסיכולוגי פרטני עם הפסיכולוגית הגב' ג'.
62. בתאריך 24.11.21 הוגש עדכון מטעם מכון שלם ע"י הגב' ג' ומר צ', לפיו הקטינה מגיעה באופן קבוע לטיפול פרטני במכון שלם, וכי בעקבות התרשמות המטפלת ממצבה הרגשי של הקטינה, ההורים התבקשו להמתין זמן נוסף עד חידוש המפגשים עם האב ולהגיע להדרכת הורים באופן קבוע פעם בשבועיים.
63. בתאריך 02.12.21 הוגש עדכון מטעם מנהל מכון שלם ד"ר ש', בו נמסר כי ביום שלפני, התקיימה פגישה ראשונה בין האב לתאומים בפיקוחה של פסיכולוגית התפתחותית הגב' ו' נ' (להלן: "הגב' נ"), וכן הומלץ לקיים את הפגישות של התאומים עם האב בימים נפרדים ממועד הפגישות בין האב לקטינה א', בין היתר מאחר שלהערכת המכון קיים חשש סביר כי התנגדותה של הקטינה א' למפגשים עם האב עלולה ליצור בלבול והתנגדות אצל התאומים.
64. תפנית בעלילה חלה בתאריך 30.12.21, עת הוגש סיכום ביניים מטעם המומחים במכון שלם- מר צ' וד"ר ש', על פיו: "לאחר שהתבסס קשר טיפולי בין א' למטפלת הוסבר לא' ע"י המטפלת כי עליה לשוב לפגוש את האב. א' סירבה באופן נחרץ והתחילה לספר למטפלת כי אביה פגע בה ולכן אינה רוצה לפגוש אותו, במילותיה: "אני לא רוצה לפגוש את אבא... הוא עשה לי כואב עם הדבר המגעיל הזה שלו בין הרגליים. אני לא רוצה לראות את הפרצוף שלו".
65. בסיכום תוארו שתי פגישות שהתקיימו בין האב לקטינה למשך עשר דקות בלבד ובלי לצאת מהרכב. להתרשמות המטפלת, לאחר הפגישה הראשונה בתאריך 09.12.21 הקטינה נראתה במצב של קיפאון וחרדה ולא שיתפה פעולה עם האב. לדבריה לאחר שהאב הלך, הקטינה נשאלה ע"י המטפלת איך היה לה, והיא

השיבה במילותיה: "לא היה לי כיף... היה לי לא טוב בגוף... הוא עשה לי כואב אז... בפיפי ובטוסיק... אני רוצה שהוא ימות כדי שאני לא אצטרך לפגוש אותו יותר... עכשיו שהוא הלך, קצת יותר טוב לי".

66. לדברי המומחים, הגב' ג' לא הצליחה לשכנע את הקטינה להיכנס לפגישות נוספות עם האב, כאשר הקטינה הסבירה לה כי אינה מאמינה שהאב לא יפגע בה על אף נוכחות המטפלת בחדר. להתרשמות הגב' ג' ע"פ הדיווח:

"א' מצויה במצוקה רגשית אשר מאופיינת בסימפטומים של טראומה וכי אין לשלול היתכנות של פגיעה ממשית בעלת אופי מיני בא' ע"י אביה.

..

בהתאם לחוות הדעת המקיפה שהוגשה לבית המשפט, אין כיום תמיכה לאמירותיה של א'. מניסיונו במקרים מורכבים מעין זה אין להימנע מן השאלות העולות בטיפול ויש לתת מקום לקולות השונים באשר למה שקרה או לא קרה במציאות. קולות אלה משקפים ככל הנראה גם חלקים הקיימים בעולמה הפנימי של א'."

67. אשר על כן, הומלץ על המשך המתווה הטיפולי הנוכחי שמשלב פגישות פרטניות לקטינה בשילוב הדרכה הורית נפרדת להורים וקיום מפגשים בין הקטינה לאביה, על מנת להבין באופן מלא יותר את מצבה הרגשי של הקטינה ואת מקורותיו, וכן לעשות את הנדרש על מנת לחדש את הקשר בין הקטינה לבין אביה.

68. במקביל הובא עדכון ביחס לתאומים, בו תוארו מפגשים חיוביים שלהם עם האב והסתגלות לנוכחותו, חרף קשיים שהתרחשו בין היתר עקב הפרידה מהאם לצורך המפגשים. לצד זאת תוארה התנהלות של האם כנגד הגב' נ', ואמירות לא נאותות המביעות חוסר אמון בה. אף נאמר כי האם כינתה את האב בשמות גנאי ואף "ציינה ליד התאומים שהוא "אנס את הבת שלה".

69. בתאריך 15.02.22 הוגש עדכון מטעם מכון שלם בעניין המפגשים בין האב לתאומים, לפיו חלה הטבה ניכרת ביכולתם להסתגל למפגשים ונוצר קשר חיובי ביניהם. התאומים קוראים לאביהם "אבא", מקבלים את פניו בחיוך ומשחקים איתו בהנאה. לפיכך הועלתה אפשרות של מפגשים מחוץ למכון שלם בליווי צד שלישי מוסכם. האב הסכים אך האם לא הסכימה לכך, בטענה כי אינה סומכת על התנהגותו, וכי מידת הפיקוח במצב זה עלולה להיות פחותה ולהוביל למצבי סיכון לקטינים. חרף התנגדות האם, הומלץ לעבור למתכונת של המפגשים בין האב לתאומים בליווי צד שלישי שיהיה מוסכם על שני הצדדים.

70. בתאריך 16.02.22 הוגש עדכון מטעם מכון שלם ע"י הגב' ג' ומר צ' בעניין הקטינה א', בו תוארו המפגשים בין הקטינה לאביה, אשר המשיכו להתלוות בקשיים רבים וחוסר שיתוף פעולה מצד הקטינה. תואר כי:

"האם משתפת על המשך סיוטים בלילות ועל סירובה של א' לגעת בגופה ובייחוד באיברי מינה בזמן מקלחת ולהחליף בגדים ללא נוכחות צמודה של האם. נראה כי בזמן המקלחת א' נמצאת במצב של ניתוק גופני".

לסיכום להתרשמות הגב' ג':

"הסימנים המתוארים לעיל תואמים פרופיל קליני של ילדים אשר חוו טראומה. נראה כי לצד רגשות פחד וכעס מאביה, לא' ישנם גם זכרונות נעימים עמו, כגון משחקי קופסה משותפים והן רצון לנוכחות דמות האב בחייה".

וכן:

"התרשמות הפסיכולוגית המטפלת היא כי קיימת סבירות גבוהה לאפשרות שא' אכן נפגעה בידי אביה בזמן שהותה אצלו. בהתאם לכך, ישנה חשיבות מכרעת להמשך קיום הפגישות בין א' לאביה בנוכחות הפסיכולוגית, בכדי לאפשר לא' להרגיש בטוחה ומוגנת, להמשך העבודה על הקשר הקיים ביניהם ועל מנת להמשיך ולהעמיק את ההבנה באשר למצבה הרגשי של א'".

71. בתאריך 01.03.22 הוגשה עמדה מטעם מנהל מכון שלם ד"ר ש' ביחס לבקשת האב למינוי עו"ס לחוק נוער והכרזת הקטינים כנזקקים. נאמר כי מכון שלם עומד על ממצאי חוות הדעת מיום 11.01.21, אשר הסתמכו הן על בדיקת הקטינה והן על בדיקות ההורים, וכי תהליכי הטיפול טרם מיצו את עצמם. לפיכך הומלץ שלא להיענות לבקשה להכריז על הקטינה א' כקטינה נזקקת. ביחס לתאומים נרשם כי התהליך מתקדם יפה ומומלץ לאמץ את המלצת הפסיכולוגית להתקדם לשלב הבא. לדברי המכון:

"הצלחת התהליך לחידוש הקשר תלויה ביכולת המטפלת/ת להחזיק בתסריטים השונים [היינו האם הייתה או לא הייתה פגיעה מצד האב בא'] ולפעול בהתאם. במידה ואין המצב כך אנו סבורים כי יש להפריד בין הטיפול הפרטני בא' ובין הטיפול הדיאדי אב בת לחידוש הקשר של א' עם אביה".

וכן:

"כל מטפל אשר ימונה ע"י בית המשפט [בין אם במכון שלם או ע"י גורם אחר] עשוי לגבש התרשמות משלו. עם זאת העיקרון המנחה הנו כי המטפל לא יצא מנקודת הנחה אפריורית כי מדובר בילדה נפגעת מינית [כפי שכבר קבע בית המשפט] כאשר עיקר הטיפול בא' אמור להיות טיפול דיאדי אב-בת לצורך חידוש הקשר בין א' לאביה. לעניין זה אנו סבורים כי על בית המשפט לחדד את ההנחיות הטיפוליות."

72. לעמדת מכון שלם צורפה עמדת הגב' ג' מתאריך 28.02.22 לבקשת האב למינוי עו"ס לחוק נוער, אשר להתרשמותה אין סימן להסתה הורית של הקטינה מצד האם כנגד האב, והעריכה כדלקמן:

"קשייה של הקטינה לפגוש את האב ולהיות באינטראקציה ישירה עמו נובעים מתחושות כעס, פחד והעדר מוגנות במחציתו שהן בסבירות גבוהה תוצאות של פגיעה ממשית. עם זאת, הקטינה משתפת פעולה במפגשים עם האב באופן ובקצב אשר מסוגלת להם כרגע.

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

...

ברוב המפגשים עם האב, א' מתקשה לדבר מאחר ונכנסת למצב של קיפאון גופני ודיסוציאציה, אשר ידועים כסימפטומים של מצב פוסט טראומטי. לעיתים א' משיבה במילים בודדות או במשפטים קצרים. ברגעים אלה ניכר המאבק בעולמה הפנימי של א' בין הצורך בנוכחות מיטיבה של דמות האב לבין תחושות של פחד והעדר מוגנות וביטחון אשר נוכחותו מעוררת בה.

...

לאחר שהתבסס קשר טיפולי בין א' לביני וא' החלה לתת בי אמון, היא החלה לשתף אותי על הפגיעה של אביה בה, בתגובה לניסיונותיי להבין מדוע מסרבת לפגוש את האב במטרה לסייע לה לפגוש אותו. בהתחלה א' הזכירה את הפגיעה באמירות מתוך דיסוציאציה רגשית, שהיא אחד המאפיינים המרכזיים של טראומה. ניתוק זה נחוה כ"דקלום" מאחר ומדובר במנגנון הגנה אשר אינו מאפשר לבוא במגע עם רגשות עמם המערך הנפשי לא יצליח להתמודד וזאת במטרה למנוע התמוטטות נפשית.

...

לבקשתי לצייר מדוע א' אינה רוצה לפגוש את האב, א' ציירה ציור וכאשר ביקשתי להסביר לי על הציור ושאלתי "מה אבא מחזיק פה ביד?", א' השיבה "כלום, זאת האצבע שלו". לשאלתי מה עשה עם האצבע א' התכווצה, האדימה והשיבה: "אני לא רוצה לספר כי אני מתביישת" ... א' השיבה לשאלתי לגבי הפרטים בציור ושיתפה באופן חלקי פרטים על הפגיעה כגון איפה ובאיזה אופן התרחשה.

...

"מצבה הרגשי של א', אשר מאופיין בסימפטומים של הפרעת דחק פוסט טראומטית (PTSD) הוא תוצאה של פגיעה מינית ע"י אביה אשר בהתרשמותי קיימת סבירות גבוהה מאוד לכך שאכן התרחשה בפועל".

עוד להתרשמותה:

"בטובתה של א' ואחיה, כעת להישאר במשמורת האם בלבד וקיימת חשיבות מכרעת להמשך קיום המפגשים עם האב בפיקוח בלבד שכן נדרש המשך עבודה על יכולותיו באינטרקציות בינאישיות עם א' ובעיקר, נוכח התרשמותי כי קיימת סבירות גבוהה מאוד לכך שהפגיעה המינית בא' ע"י אביה אכן התרחשה בפועל. נדרש המשך עבודה טיפולית וביורור התמונה הקלינית. כל שינוי בהסדרי משמורת ושהות יעמיד את א' בסיכון לפגיעה ולהתדרדרות מיידיה והחמרה במצבה הרגשי בעקבות הרחקה מהאם, במחציתה, כאמור, מרגישה בטוחה ומוגנת".

73. בתאריך 06.03.22 הוגשה עמדה חסויה מטעם האפוטרופא לדין, אשר תיארה את

ההתנהלות בחדר הטיפול שבין א' למטפלת- הגב' ג', לאחר שצפתה במפגש שהתקיים ביניהם ביום 24.02.22. לדבריה, לאורך כל המפגש המטפלת והקטינה שילבו פעילות של היענות למכתבים שהאב שלח מתחת לדלת לבין משחק מונפול אשר שיחקו יחד, כאשר בכל פעם הקטינה הסתקרנה וביקשה לראות מה האב העביר. מדי פעם הקטינה הלכה לדלת וניסתה להקשיב ואף הציצה בדלת לראות אם האב שם וכותב.

בסיום המפגש, האפוטרופא לדין נשארה לשוחח עם הגב' ג', אשר תיארה בפניה בפירוט את המפגשים הקודמים בין האב לקטינה, ואת הנסיונות לגייס את הקטינה להיכנס לחדר הטיפול עם האב ללא הצלחה במשך שישה שבועות.

לדברי האפוטרופא לדין, שני ההורים היו בהדרכה הורית אצל אותה מטפלת, אולם לפני כשבוע האב הודיע כי הוא לא מוכן להגיע יותר להדרכה הורית, בעקבות עדכון שהגישה המטפלת לבית המשפט, במסגרתו כתבה על התרשמותה כי לקטינה סימנים פוסט טראומטיים וחשד אכן נפגעה ע"י האב.

לסיום המליצה האפוטרופא לדין להמשיך את הטיפול במכון שלם, ולא לבצע שינוי במסגרת הטיפולית, אשר עשוי ליצור שבר אמון אצל הקטינה ביחס לגורמים המטפלים בה, מאחר שבכל פעם שמתחיל תהליך של ביסוס קשר טיפולי, הטיפול נפסק מבלי שהושלם. לפיכך לשיטתה הפסקת התהליך לא יטיב עם הקטינה.

74. בתאריך 13.03.22 הוגשה מטעם מכון שלם "הודעה דחופה לבית המשפט" בעניין הפסקת ליווי במפגשים בין התאומים לבין אביהם. תוארה התנהלות האם כנגד הפסיכולוגית הגב' נ', במהלכה האם התפרצה על הגב' נ', הפרה סדר ציבורי וצעקה במסדרון המכון ובתוך חדר המפגש, והכל בנוכחות הקטינים. בכלל זה:

"נאמרו שמות גנאי ידועים כלפי בתור המלווה של המפגשים ... בין היתר, גב' ל' חיקתה מבטא רוסי, עשתה מנייריזמים בגופה ובפניה כדי להפגין בוז אישי שהיא חשה, אמרה נתונים מרובים לגבי שעון ומימד הזמן, הכריזה שהיא מצוידת על גופה במצלמות ובמכשירי הקלטה. היה קשה לנהל דו שיח עם האם."

בתום ההתפרצות החל המפגש עם הקטינים ועם אביהם, אשר עבר באווירה טובה ורגועה, תוך שיתוף פעולה מלא מצד התאומים. לדברי הגב' נ', הימצאותה במפגשים היא בגדר תצפית, ללא צורך בהתערבות טיפולית מצדה, מכיוון שנוצרו יחסים חיוביים בין האב והתאומים. לפיכך, מאחר ולהתרשמותה הקשר בין האב לקטינים יכול להתקיים בלא דמות של מלווה ספציפי ומוגדר, הודיעה הגב' נ' כי לא יתקיימו יותר מפגשים בנוכחותה.

75. בתאריך 23.03.22 הוגשה "הודעה בדבר שינוי תכנית טיפולית" מטעם הגב' ג' ומר צ', לפיה בעקבות סירובו המתמשך של האב להגיע להדרכה הורית, הומלץ להשהות את המפגשים הדיאדיים בינו לבין הקטינה, שכן הדרכה הורית היא מרכיב בלתי נפרד מהתהליך הטיפולי לביסוס הקשר בין הקטינה לבין האב ולשיפור מצבה הרגשי של הקטינה.

76. בתאריך 12.04.22 הוגש סיכום ביניים מטעם הגב' ג' ומר צ', בו תואר תהליך הטיפול בקטינה. ע"פ התרשמות הגב' ג': "בנוגע להתרחשות הפגיעה המינית של האב בא' נשארת בעינה והיא, כאמור, כי קיימת סבירות גבוהה מאוד שהאב אכן פגע מינית בקטינה. התמונה הקלינית של א' תואמת את שיתופיה לגבי אופי הפגיעה". הומלץ להמשיך בתהליך טיפולי של חידוש הקשר עם האב, אך בליווי הדרכה הורית סדירה ובגילוי סבלנות מצד האב לקצב של הקטינה. כמו כן, התבקש אישור מבית המשפט לשוחח עם הגנת של הקטינה על התנהלותה בגן, בעקבות סירוב האב לאפשר קיום שיחה זאת.

77. בתאריך 13.04.22 התקיים דיון במעמד הצדדים, ובסיומו נקבע מועד לדיון לצורך חקירות המומחים.

חקירות המומחים – 10.05.22

78. בדיון מורכב, ארוך וקשה שהתקיים ביום 10.05.22, נחקרו המומחים מטעם מכון שלם באריכות ע"י ב"כ האב ושני ב"כ האם עד השעה 21:00. פרוטוקול הדיון מונה 155 עמודים.

חקירת ד"ר י' ר' (להלן: "ד"ר ר"):

79. יצוין כי קיומו של ד"ר ר' והיותו מדריך אבחון של המטפלת הגב' א' ג', נודעו לבית המשפט בעקבות בקשת האם לזמנו לעדות על מנת שיתמוך בגרסתה. במהלך שמיעת הראיות התברר כי הגב' ג' היא זו שמסרה לאם על קיומו של ד"ר ר', וכך גם אישר ב"כ האם (10.05.22, עמ' 8 ש' 25-30; עמ' 132 ש' 36-39).

80. ד"ר ר' העיד כי הוא הדריך את הגב' ג' שטיפלה בקטינה בפסיכודיאגנוסטיקה, קרי-מדריך באבחון. כאשר נשאל מדוע היא צריכה מדריך השיב: "היא מתמחה ובעצם היא עוברת תהליך ההכשרה שלה, את תכנית ההתמחות, ואני אמור ללמד אותה איך לעבוד עם חומרים דיאגנוסטיים. איך לאבחן בעזרת טסטים פסיכולוגיים" (שם, עמ' 1 ש' 28-30).

81. ד"ר ר' מעולם לא פגש את האב, והוא לא חתום על אף עדכון בחוות הדעת או על כל מסמך שהוגש לבית המשפט, שמו מעולם לא הוזכר באף דיווח שהוגש מטעם מכון שלם (שם, עמ' 1 ש' 33 עד עמ' 2 ש' 5). הוא אף הבהיר כי הוא לא מעורב בטיפול בקטינה, אלא הגב' ג' התייעצה עמו לגבי חומרים דיאגנוסטיים (שם, עמ' 2 ש' 23-25).

82. לדברי ד"ר ר' הוא קרא את חוות הדעת של מכון שלם מיום 11.01.21 אולם הוא לא כל כך הסכים איתה, וזאת על אף שהוא כלל לא ראה את בני המשפחה, ולא הוביל את התהליך (שם, עמ' 2 ש' 39 עד עמ' 3 ש' 10, 31-34). לדבריו הגב' ג' הראתה לו את חומרי הגלם, על אף שהוא לא ביקש אישור לראותם, וכי כל המידע שיש לו נמסר לו ע"י הגב' ג', בעל-פה (שם, עמ' 3 ש' 11-18, ש' 26-30).

83. כאשר נשאל ד"ר ר' מדוע הוא לא הוזכר בדוחות, השיב: "תפסתי את עצמי בתור יועץ חיצוני. אני באמת לא מעורה בתיק, לא, לא ליוויתי את התהליכים. התייעצו איתי כהתייעצות חיצונית, אז לא ראיתי לנכון גם לא לחתום, וגם לא להיות כמישהו שמוביל איזה שהוא קו של החלטה וכן הלאה" (שם, עמ' 3 ש' 22-25).

84. בסיום עדותו ניתנה החלטה לפיה: "התיק הוא תיק מורכב, המומחים בו רבים, הדיונים בו נקבעים על חשבון דיונים אחרים עקב הדחיפות, ועקב מורכבות התיק. לא יעלה על הדעת שד"ר ר' התבקש לבוא ולהעיד על סמך בקשה על-פיה הוא מעורב בטיפול הא', בעוד שבפועל הוא מעולם לא פגש בא'. כל האינפורמציה שלו

בנוגע לא', נמסרה לו ע"י הגברת ג', הוא לא חתום על שום מסמך או חוות דעת בנוגע לא', ועצם תפקידו הוא לתמוך בגברת ג'".

85. לפיכך הוחלט להפסיק לאלתר את החקירה ולשחרר את ד"ר ר'.

חקירת הגב' א' ג' (להלן: "הגב' ג"):

86. יצוין כבר עתה, כי לצורך חקירת הגב' ג' בית המשפט נעתר לבקשת ב"כ האב להשמיע הקלטות מתוך מפגשים שהתקיימו במכון שלם, כאשר נקבע כי מיד לאחר הדיון, יומצא תמליל של מלוא ההקלטות.

87. הגב' ג' העידה כי היא פסיכולוגית בהתמחות קלינית, כלומר היא עדיין אינה פסיכולוגית קלינית, אלא מטפלת בקטינה כמתמחה בהליך הכשרתה (10.05.22), עמ' 8 ש' 15-21). עוד אישרה הגב' ג' כי היא אינה יכולה לחתום לבד על הדוחות שהיא מגישה לבית המשפט ולכן נדרשה חתימת המדריך מר י' צ' (שם, עמ' 8 ש' 22-24). כן אישרה כי היא סיפרה לאם על כך שד"ר ר' מדריך אותה יחד עם מר י' צ' (שם, עמ' 8 ש' 29-30).

88. יצוין כי הגב' ג' העידה ביחס למדריך שלה, ד"ר ר' (שכאמור אינו מעורב בפרטים ואף מעולם לא פגש את הקטינה או את מי מהורים, אלא כל המידע שיש לו בנוגע לקטינה נמסר לו על ידי בלבד) כי הוא "חשב שיש כאן המון סימנים לפגיעה מינית. שקשה מאוד לחשוב שלא הייתה" ואף "חושב שאין פה בכלל שאלה שהפגיעה המינית הייתה" (שם, עמ' 42 ש' 6-9).

89. הגב' ג' אישרה בחקירתה כי היא אמרה לקטינה שעליה לראות את האב "כי השופטת החליטה", וכי היא אמרה לאב שיכול להיות שזה היה רעיון לא מוצלח להגיד לה את זה, והכל עניין של ניסוי וטעייה, שכן מדובר במקרה מורכב (שם, עמ' 8 ש' 36 עד עמ' 9 ש' 8).

90. הגב' ג' התבקשה ע"י בית המשפט להסביר כיצד למרות שלהתרחשותה האב פגע מינית בקטינה, היא סברה כי טובתה של הקטינה להמשיך ולהיפגש עם האב שפגע בה, אולם הגב' ג' לא נתנה הסבר מניח את הדעת, והשיבה כי מדובר באבא שלה וכי היו להם גם חוויות טובות וחיוביות ביחד (שם, עמ' 17 ש' 31 עד עמ' 18 ש' 34).

91. הגב' ג' העידה כי לשיטתה תופעת הניכור ההורי אינה אבחנה מוכרת בספר האבחנות הפסיכיאטריות, על אף שזה קיים כתופעה. כאשר עומתה עם ממצאי חוות הדעת של מכון שלם מיום 11.01.21 בעמ' 39 לפיהם קיים ניכור הורי, השיבה כי לא הייתה בזמן האבחון הזה (שם, עמ' 23 שורה 10).

92. הגב' ג' אישרה כי האם מסרה לה את הדיווחים של המטפלת הקודמת הגב' א' ר', שאימצה את גרסת האם. לדבריה, האם שיתפה אותה שהמטפלת הקודמת של הקטינה א' חשבה שהייתה פגיעה מינית, אלא שגם לפני כן היא ידעה על כך מהדו"ח של האבחון שנעשה במכון (שם, עמ' 32 ש' 1-2).

93. יצוין כי במהלך עדותה של הגב' ג', ב"כ האב ביקשה ממנה להציג את תכתובות וואטסאפ שלה עם האם, ובית המשפט עיין בהן במשך מספר דקות, אך באיזון בין מכלול השיקולים הצריכים לעניין, מוצא לנכון שלא לחשוף את הקשר שהתנהל בין האם לבין הגב' ג'.

94. ב"כ האב השמיעה הקלטה מתוך מפגש שהתקיים בין האב לקטינה והגב' ג', בטענה כי בניגוד לדיווח שהגישה האחרונה ביום 14.02.22 ביחס לאותו מפגש, האב לא הרים את קולו (בנוגע לדברי הקטינה כי היא תספר מה שהוא עשה לה). הגב' ג' אישרה כי ע"פ ההקלטה שהושמעה האב אכן לא הרים את קולו כפי שדיווחה, ובלשונה: "עכשיו זה לא נשמע ככה בהתרשמות שלי". הגב' ג' נימקה זאת ב"התרשמות סובייקטיבית" שלה בפירוש הסיטואציה (שם, עמ' 32, ש' 39-21).

95. הגב' ג' נשאלה על מפגש שהתקיים ביום 03.02.22, במהלכו היא הסתגרה עם הקטינה בחדר, ומתחת לדלת נשלח לאב מכתב ובו נרשם "לך מפה זאת א'". בדיעבד התברר כי הגב' ג' נקטה בשיטת טיפול של החלפת פתקים, מבלי להדריך את האב, ולאחר מכן טענה בפניו כי הוא לא שיתף פעולה.

הגב' ג' אישרה את קיומו של המפגש, וכשנשאלה מדוע לא הדריכה את האב בזמן אמת בדבר שיטת הטיפול שנקטה באמצעות העברת פתקים, השיבה כי היא לא נמצאת עם הטלפון בטיפולים, וכי היא אמרה לו דרך הדלת "א' כותבת לך פתק, היא רוצה שגם אתה תכתוב לה בחזרה" (שם, עמ' 34 ש' 17-9).

אלא שמעיון בתמלול המפגש שהוקלט עולה כי לא כך הם פני הדברים, ולאחר זמן ממושך בו האב דפק על הדלת ולא הייתה תשובה, מסרה לו הגב' ג' מבעד לדלת: "א', אני לא יכולה לפתוח, א' לא מסכימה". רק לאחר שהאב התעמת עם הגב' ג' בהדרכה הורית על התנהלותה, הסבירה לו על הרציונל בשיטת הטיפול בה נקטה (נספחים 4-5 להודעת האב על צירוף התמלילים מיום 16.06.22).

96. יצוין כי בחקירתה של הגב' ג' ע"י ב"כ האם בעניין הקטינה, הביעה היא דעה גם בנוגע לאחיה התאומים של הקטינה, בהם היא לא מטפלת, ומבלי שנשאלה בעניין זה, אמרה היא כי לדעתה גם להסיר פיקוח על המפגשים עם התאומים יחשוף אותם לסיכון מצד האב (10.05.22, עמ' 36 שורות 31-36).

97. יצוין כי בסוף הדיון, ביקשה הגב' ג' לומר דברים לאוזני בית המשפט בלבד, בהסכמת הצדדים. דבריה הוקלדו במסמך וורד השמור בכספת בית המשפט, אך נקבע כי הגב' ג' תעלה את תמצית דבריה על כתב ותגיש זאת לתיק בית המשפט לעיון הצדדים.

98. בתאריך 16.05.22 הגישה הגב' ג' את תמצית דבריה כפי שנאמרו בפני בית המשפט, ופירטה כי במכון שלם ישנם חילוקי דעות בין המומחים בדבר היתכנות התרחשות הפגיעה המינית בקטינה ע"י אביה בפועל. הגב' ג' תיארה כי לאחר הטיפול שלה בקטינה במהלך החצי השנה האחרונה, היא והמדריך שלה, ד"ר ר', סבורים כי הפגיעה המינית בקטינה ע"י אביה, אכן התרחשה בפועל.

99. הגב' ג' שיתפה כי הופעל עליה ועל ד"ר ר' לחץ לקבל את עמדתו של מנהל המכון, ד"ר מ' ש', אשר מנוגדת להתרשמותם ההולכת ומתגבשת לאורך התהליך הטיפולי, כי מדובר בפגיעה מינית שהתרחשה בפועל. להתרשמותם, קיימות סתירות ואי

התאמות רבות בין חומרי הגלם של האבחון של הקטינה והוריה לבין דוח הממצאים שהוגש, אשר אינן עולות בקנה אחד עם מידת הניסיון בתחום האבחון שיש למומחים שערכו את חוות הדעת מטעם מכון שלם.

100. הגב' ג' הוסיפה כי היא חוששת שחשיפת פרטי המידע לעיל תפגע בתהליך הטיפול של הקטינה ובפגיעה במקום עבודתה של הגב' ג' במכון, ולפיכך היא ביקשה כי המידע יישאר חסוי. עם זאת, נדחתה בקשתה להותיר את המידע שחלקה עם בית המשפט חסוי, ונקבע כי המסמך יובא לעיון הצדדים.

101. עדותה של הגברת ג' הייתה רגשית ומבולבלת, ברור היה כי היא גיבשה דעה בנוגע לכך שהאב פגע מינית בקטינה, ומאותו הרגע התקשתה לטפל בשיקום מערכת היחסים בין האב לקטינה, באופן מובן ובמפורש לקחה את צד האם.

חקירת הפסיכולוגית הקלינית הגב' ו' נ' (להלן: "הגב' נ") - ביחס לתאומים:

102. הגב' נ' העידה כי לדעתה האב אינו מסוכן לתאומים (10.05.22, עמ' 61 ש' 36-37), וכן חזרה כי מסוגלותו ההורית תקינה: "אם אנחנו מדברים על עניין של מסוגלות שלו, מסוגלות שלו היא תקינה, אין לנו פה ויכוח. היא תקינה נקודה. אז יש לו 3 ילדים או-קיי... המסוגלות שלו תקינה, וזהו, זה נתון שהוא ידוע" (שם, עמ' 61 ש' 17-20).

103. לפיכך לדבריה, המלצתה זה "לצאת החוצה בליווי גורם שלישי, להיפגש במקומות ציבוריים. אין, אין סיבה לאיזשהו פיקוח מוסדי שחייב להיות שם" וכשנשאלה למה צריך גורם שלישי השיבה: "כדי לעשות את זה הדרגתי, ויכול להיות שכעבור פרק זמן מסוים אז גם אפשר יהיה להסיר את הליווי הלא מקצועי הזה, כן" (שם, עמ' 61 ש' 28-33).

104. כאשר הגב' נ' נשאלה על התנהגותה של האם כלפיה, השיבה "מה שמכעיס את האימא, זה שאני חושבת שונה ממה שהיא חושבת, כן, שהמחשבה שלי שונה מהמחשבה שלה, כן, שיש פה ככה איזושהי התנגשות בין מחשבות, כן" (שם, עמ' 59 ש' 36-38).

105. הגב' נ' אישרה בעדותה שהאם צעקה בקול רם, ליד התאומים, שהאב אנס את אחותם הגדולה (שם, עמ' 60 ש' 10-12). עוד אישרה כי התנהלות זו עשויה להיות גורם סיכון לילדים, ולדבריה: "באופן כללי כשהורה מתנהג בחוסר גבולות, במיוחד בפרהסיה, אני לא יודעת מה קרוה בבית, אבל בפרהסיה, זה עושה בוושה לילדים, זה עושה, זה מפר איזשהו איזון, זה מפר רוגע, שקט, כן, זה לא תקין" (שם, עמ' 62 ש' 7-11).

106. כאשר הגב' נ' נשאלה על ההבדלים בעמדות המומחים היא השיבה כדלקמן:

"ג', אני יודעת שהיא מטפלת בא', ואני יודעת מה ג' חושבת, אני יודעת. אני לא מכירה את החומרים כן, שג' נחשפה אליהם. אבל גם כשאני עשיתי אבחון לא', וכשראיתי אותה באינטראקציה עם אבא שלה, וגם מולי היא אמרה שאבא פגע בה. זה לא חומר חדש, היא אמרה זה באופן מאוד, מאוד גלוי, זה מתואר מאוד, מאוד יפה בחוות דעת... היא ישבה והטיחה באבא שלה כן, בלי קשר אלי אפילו. אתה עשית לי

ואתה עשית לי, ואתה ככה וככה וככה. ואני אז חשבת, ועדיין אני חושבת שזאת אימא מדברת מגרונה של הילדה. זה הכל. עכשיו זה שפסיכולוג אחר יכול לחשוב אחרת, זה זכותו" (שם, עמ' 64 ש' 24-33).

"הניכור ההורי הוא בזה שהאימא פוסלת את האבהות של א' ק'. כן, היא פוסלת את האבהות שלו, היא טוענת שהוא אונס את הילדה, היא טוענת שהוא אנס אותה. ככה זה אמירות שחוזרות על עצמן ... וזאת האמונה של האימא, וגם האימא מאמינה, שאבא יכול להזיק לילדים במידה וייצאו אל מחוץ למוסד כזה מסודר כן של מפגשים, גם היא מאמינה שהוא יכול להזיק לקטינים" (שם, עמ' 69 ש' 5-11).

107. עדותה של הגב' נ' היתה ברורה, תשובותיה היו עקביות וקוהרנטיות, ובית המשפט התרשם כי מסקנותיה הגיוניות והולמות את הסיטואציה המורכבת.

חקירת ד"ר מ' ש' (להלן: "ד"ר ש"):

108. למרות ההמלצה בחוות הדעת לפנות לפסיכולוג קליני או התפתחותי מומחה, ד"ר ש' הודה כי מינה מתמחה שאינה פסיכולוגית קלינית או התפתחותית מומחית וזאת בניגוד להנחיית המכון בעצמו (10.05.22, עמ' 79 ש' 5-15).

109. לדבריו, כל הקשר בין הגב' ג' לבין הקטינה התחיל בלהיות נוכחת במפגשים של הקטינה עם אביה, וכי בהמשך לאחר שנקבע בבית המשפט על קבלת טיפול לקטינה במכון שלם, הוחלט להשאיר את הגב' ג' שכבר הכירה את הקטינה, במקום לפנות לפסיכולוג קליני. בלשונו:

"יכול להיות שאנחנו לא עמדנו בקריטריונים שאנחנו הצבנו ... אלא נתנו קדימות מסוימת לעניין של הקשר שכבר נוצר, ובמובן הזה ידענו גם שהפסיכולוגית ג' תהיה מודרכת ע"י ... י' צ', בעל ניסיון רב. וזאת הייתה ההחלטה. לא פנינו לבית המשפט, נכון, אבל אלו היו שיקולינו לטוב ולרע" (שם, עמ' 79 ש' 30-18).

110. ד"ר ש' אישר בעדותו שקיים פער בין שני הדיווחים של הגב' ג' על המפגש הראשון בין האב לא' ע"פ דו"ח מיום 30.08.21 למול דו"ח מיום 01.03.22. כך למשל, מהתיאור הראשון לא עולים הדברים שנאמרו חצי שנה לאחר מכן ע"י המטפלת, ביחס לאותו מפגש. כאשר נשאל על כך, השיב: "זה על פניו לא תואם את מה שאני קיבלתי כתיאור מהמטפלת למפגש הראשון שנערך. אני מוכרח לומר, הייתי שם בזמן אמת" (שם, עמ' 85 ש' 26-28); "יש פה פער שאני לא מבין אותו" (שם, עמ' 86 ש' 5).

פועל יוצא, כי הגב' ג' רשמה דיווח מאוחר לבית המשפט על התרשמות שלא נמסרה לד"ר ש' בזמן אמת. עוד עלה מעדותו של ד"ר ש':

"אני לא הזדהיתי עם חלק גדול מהדברים שג' חשבה וגו', באמת שלא. לא חשבת כמוה"

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

(שם, עמ' 88 ש' 12-13).

...

"האמירה של המכון אני גם כותב אותם כאן, שאני אומר כך, אין תמיכה לאמירותיה של א'. אני כותב שמניסיוננו במקרים מורכבים מעין אלה אין להימנע מהשאלות העולות בטיפול, יש לתת מקום לקולות השונים ... אני לא אומר למטפלת תאמרי לא' שזה לא קרה, או תחשבי אחרת, צריך לתת מקום לקול הזה. הקולות האלה משקפים ככל הנראה, גם חלקים הקיימים בעולמה הפנימי של א'. זאת אומרת, יש פה מורכבות, יש פה מורכבות שאנחנו צריכים לקחת אותה בחשבון.

א', ואני מבקש לא לעשות צעקות על מה שאני אומר עכשיו, א' חיה בסביבה, בסביבה ביתית, משפחתית נקרא לזה כך, שדוגלת עדיין שהדברים האלה קרו. אלה דברים, לזה היא חושפה, זה מה שיש לה, זה מה שיש לה. להגיד שאני מתפלא, שאני מתפלא שא' נאחזת בתמה הזו, אני לא יכול להגיד את זה. אני לא יכול לומר את זה. לכן יש פה, יש פה מורכבות ... אני מסתכל למטפלת בעיניים, והיא אומרת לי אני מאמינה לה, אני אומר או-קיי, יכול להיות שאת מאמינה לה, אבל את צריכה לדעת להחזיק בשני הצדדים. בהיה או לא היה, את [צריכה] כמטפלת להחזיק גם בצד שלא היה. אם את לא מסוגלת לעשות את זה, יש לנו בעיה ... אבל את מחזיקה רק בצד אחד של המשוואה, כמטפלת בהזדהות שלך, יהיה לך קשה מאוד להיות מטפלת אפקטיבית ... בחקירה לגבי הדו"ח אני אמרתי בציטוט שלי ... אני לא יכול להגיד אם היה או לא היה ב-100% אף אחד לא יכול להגיד. אף אחד, אף אחד, אנחנו יכולים לעשות קרובים, כי בדקנו הרבה פרמטרים ... אני כרגע דיברתי על המטפלת שצריכה להחזיק את הדברים האלה, ואכן יש פה, יש פה, בעייתיות מסוימת"

(שם, עמ' 96 ש' 1-32).

111. ביחס למפגש שניהלה הגב' ג' עם האב והקטינה באמצעות העברת פתקים, ד"ר ש' נשאל האם לא היה צריך להדריך את האב לגבי אופי המפגש, וד"ר ש' השיב שרצוי היה שהורה יבין את הפרמטרים של מה שקורה (שם, עמ' 98 ש' 13-8). לדבריו:

"לנושא של המפגשים עם האב, יש לי, יש לי, אני מוכרח להגיד שלי, יש ספקות, כמנהל המכון, כאיש מקצוע" (שם, עמ' 99 ש' 12-13).

"ג' הולכת אחרי תחושותיה בעינינים האלה. התשובות שהיא נתנה בהנחה שהיא נתנה את זה עכשיו כאן בחקירה, כן מלמדות על כך שג' מגובשת בראיית הדברים מבחינתה. ואני שוב חושב שהמרחב של הסתכלות על הדברים אצל ג' הוא הצטמצם הרבה מעבר למה שאני יכול להגיד שהוא אפשרי ונכון" (שם, עמ' 100 ש' 9-13).

"אני חושב שעורכי חוות הדעת מיומנים באופן הרבה יותר עמוק בפרמטרים שהזכרת קודם.

...

ש. מיומנים ממי? יותר ממי?

ת. מג' למשל. כן, יש להם, יש להם מיומנות. המדובר פה באבחונים שנעשו על מאבחנים ותיקים עם ניסיון וכו' וכו'. ג' יכולה, סליחה על הביטוי, לקרוא תיגר על חוות הדעת, כן, מה שמעניין אותי זה לא העניין הזה, אלא האם כל הדברים שאני ציינתי קודם, מה אני מצפה ממטפלת ... לא נוח לי, לא נוח לי עם התשובות של ג' לגבי האבחון, [הן] לא עומדות במקום טוב מבחינתי. אני חושב שאני הייתי מצפה

מטפלת, ממתחה במכון, שתיתן את המקום הראוי לחוות הדעת. היא חוות דעת שנעשתה ע"י אנשים שזה לחם חוקם, כן"
(שם, עמ' 103-104).

112. לגבי התאומים העיד ד"ר ש':

"ש. התאומים, בחוות הדעת נמסר ע"י הגברת ל', שא' ק' הוא לא אביהם של התאומים.
ת. נכון.

ש. בבירור ידוע לך שהסתבר שהוא אבי, ובית משפט כפה עליה בדיקת רקמות. והסתבר שיש לו ילדים שהוחבאו ממנו. מה המשמעות של זה, ד"ר ש'?

ת. עצוב. חמור, והייתי אומר לא ראוי ... כלפי הילדים ... כלפי האב, זה מהלך לא ראוי. גם ילדים שהאימא מאמינה שהאב פגע בהם, או טוענת שהאב פגע, לא בהם, באחותם כן, זו לא דרך, זה רחוק ממה שאימא צריכה לעשות, חבל מאוד שזה ככה"
(שם, עמ' 104 ש' 22-34).

113. לסיכום העיד:

"נכון להיום אני מרגיש שיש פה, יש פה תקיעות בתהליך הזה וחבל לי. האם התקיעות הזאת היא בגלל שזאת המטפלת הלא נכונה, או בגלל שהתהליך הוא יותר קשה, אני חשבת, כתבתי לבית המשפט שאולי מהדיון הזה ייצאו איזשהם תובנות לאן אנחנו הולכים בכלל ... ואני חושב שחייבים לבדוק, האם נכון שהטיפול ע"י המטפלת ג' ימשיך כסדרו, תחת קורת גג אחת"

(שם, עמ' 106 ש' 24-30).

"אני מרגיש שג' מצד אחד, מצד אחד נתקעה באיזושהי פינה מסוימת, שמפריעה לה לראות רחב יותר ... הדבר המשמעותי שאמרתי, שאני חושב שהדרכת ההורים, בקונסטלציה הזאת, אני לא אני לא הייתי ממליץ להשאיר אותה בידי בג"
(שם, עמ' 112 ש' 6-11).

חקירת מר י' צ' (להלן: "מר צ'"):

114. מר צ' העיד כי הוא הדריך את הגב' ג' ביחס לטיפול בקטינה א' ובמפגשים עם האב, וכי הדיווחים לבית המשפט נעשים על סמך רישומים שהגב' ג' רושמת ביום של כל פגישה, ולא הכחיש כי ביכולתה גם לעדכן את הרישומים. עוד אישר כי מעולם לא פגש את האב ואת הקטינה, וכי כל ההתרשמות שלו מגיעה מדיווחיה של הגב' ג' (10.05.22, עמ' 140 ש' 1-21).

115. מר צ' העיד ביחס לתפקידו של ד"ר ר' כי הוא המדריך של הגב' ג' באבחון, אך הוא לא חתום על דוחותיה מאחר שהיא לא מונתה כמאבחנת (שם, עמ' 141 ש' 5-1).

116. לשאלת ב"כ האב כיצד הוא חתם על התרשמותו בדיווחים לפיהם ישנה סבירות גבוהה שהאב פגע בקטינה א', מבלי שפגש אותו, למרות שיש חוות דעת שאומר אחרת, השיב מר צ': "עצם זה שאני חתום לצידה של ג' בחומרים שמגישה, לא אומר שאני מסכים עם כל, כל מילה שכתובה שם. החתימה שלי מעידה שהיא נמצאת תחת ההדרכה שלי" (שם, עמ' 141 ש' 9-14).

117. לסיכום, בית המשפט התרשם כי מצבם הרגשי של שלושת הקטינים הוא קריטי וכי עמדת מכון שלם שמונה כמומחה מטעם בית המשפט, אינה אחידה. לפיכך נקבע מועד מיוחד לצורך חקירת ההורים עצמם.

עדויות הצדדים - 17.05.22, 25.05.22:

118. יצוין כי הדיון לחקירת הצדדים נקבע לאחר שבית המשפט פינה את יומנו במיוחד, נוכח הדחיפות לטפל בעניינם של שלושת הקטינים שמצבם הרגשי הוא קריטי. עוד יצוין כי עו"ד דני שרמן אשר מייצג את האם בתביעה בעניין הקטינה א' לא מצא לנכון להתייצב לדיון החשוב שנקבע, ומי שייצג את האם בחקירה הייתה עו"ד מירית ארביב-ליאני, אשר החלה לייצגה לאחרונה בתביעה בעניין התאומים.

119. ביום 17.05.22 האב והאם עמדו על דוכן העדים, והשיבו לחקירה ראשית וחקירה נגדית. עדות האב הייתה מהימנה, מלאת כאב ומעוררת צער, וניכר כי הוא נלחם על זכותו להיות אב. מנגד עדות האם הייתה מתפתלת, בלתי קוהרנטית ומלווה בקשיים לענות על שאלות עמן עומתה, עד לשלב בו ביקשה להפסיק את חקירתה, ולאחר הרגעתה נקבע מועד נוסף לתאריך 25.05.22 בו ניתנה לאם הזדמנות לשוב ולהשלים את עדותה.

עדות האב:

120. האב העיד כי מרגע שקיבל את תביעת המזונות והמשמורת שהגישה האם בשנת 2016, הוא ניסה להגיע להסכמות עמה אך ללא הצלחה. לדבריו, הקש ששבר את גב הגמל היה כאשר הוא קיבל שיחת טלפון מעוה"ד של האם דאז, לפיה האם "מוכנה לוותר על כל שקל, ובלבד שלא תראה את הילדה ולא תהיה מעורב בחיים שלה" (17.05.22, עמ' 3 ש' 1-16). האב החליט לעמוד על זכויותיו ובמסגרת זמני שהות זמניים שנקבעו, ראה את הקטינה א' לראשונה במרכז קשר כשהייתה בת כמעט שנה (שם, עמ' 3 ש' 16-20).

121. האב העיד באריכות על טיב יחסי הצדדים בשנים הרלוונטיות באופן התואם את ההתכתבויות שצורפו כמוצג ת/1, ובכלל זה: על עיסוקה המרובה של האם בצריכת פורנו, למרות האשמותיה את האב בכך; על הורותה הכפייטית המלווה בהוראות הפעלה אינסופיות; על איומיה הבלתי פוסקים של האם בכל רגע נתון כי אם לא

יראה את הקטינה א' וכי תחבל במקום עבודתו; על אופן הסתרת האם מידיעתו את עובדת היותו אבי התאומים ודרך גילוי על כך; וכן את השתלשלות האירועים המרכזיים שהתרחשו בין הצדדים, עד לחודש ספטמבר 2019, עת החלה הקטינה א' ללון אצלו, בהתאם לזמני השהות שנקבעו בבית משפט זה בשנת 2017, חרף התנגדותה של האם (שם, עמ' 3-9).

122. עוד העיד האב על המסרון ששלחה לו האם ביום 12.12.19, שלושה חודשים לאחר שהקטינה החלה ללון אצלו, ובו הוראות טיפול מדויקות בדלקת וגינלית של הקטינה. לדבריו:

"ברור שעשיתי את זה. אני אבא כמו כל אבא. ושלילדה שלו יש דלקת, ושאימא של הבת שלו אומרת שיש לה דלקת, ושולחת איתה משחה ... אז מרחתי לפי ההוראות 3 פעמים ביום, מסביב לאיבר המין, מסביב, מסביב לפי הטבעת, בדיוק כמו שהורו לי. ואני, ואני עצוב שהאירוע הזה שקרה שמרחתי משחה לבת שלי, הפך אחרי חצי שנה לדקלומים שהבת שלי מדקלמת כלפי כבר שנתיים" (שם, עמ' 10 ש' 5-10).

123. כאשר נשאל האב אם הראה את המסרון למשטרה השיב:

"הראיתי את זה למשטרה את הווטסאפים האלה, והסברתי להם שזה בדיוק מה שא' חווה, וזה בדיוק מה שא' מתארת, הדקלומים שלה ... וזה קפץ לי, שבסוף למרוח משחה לילדה שלי, שאמרו לי שיש לה דלקת, הפך להיות הסיוט של החיים שלי" (שם, עמ' 10 ש' 12-20).

124. עוד העיד האב על ההתרחשויות בחודש אפריל 2020, שהחלו ביום בו האם הודיעה לו כי אינו יכול לאסוף את הקטינה בזמני השהות שנקבעו. האב ניסה לברר עם האם, עם המשטרה ועם עו"ס מהרווחה, אולם לא זכה למענה. בהמשך זומן ע"י המשטרה לחקירה, ובסיומה שוחרר האב בערבות, תוך מתן היתר להמשך מפגשים עם הקטינה בנוכחות הרווחה. לאחר דיון שהתקיים (בבקשת האם לצו הגנה), חזר לראות את הקטינה במרכז קשר (שם, עמ' 11-13).

125. לדבריו בחקירה המשטרתית אליה זומן, הוא נשאל על עניין מריחת המשחה, ולדבריו ענה: "בדיוק כמו שע' הנחתה אותי. למרוח בזמנים ובצורה, עשיתי בדיוק מה שמצופה מאבא שמורח משחה לבת שלו, שיש לה דלקת" (שם, עמ' 14, ש' 4-1). האב שוחרר מהחקירה, ומאז לדבריו לא נחקר יותר, לא הוצאו נגדו צווים או הגבלות, ובחודש אוגוסט 2021 נודע לו כי התיק נגדו נגנז (שם, עמ' 14 ש' 19-11). בנוסף לטענתו לא הייתה כל השפעה לחקירה על עבודתו ב*****, הוא אף קודם ומוערך במקום עבודתו (שם, עמ' 14 ש' 22-26).

126. האב סיפר על המפגשים עם הקטינה א' במרכז קשר ב****, לאחר שלא ראה את הקטינה כחודש ימים. לדבריו בפגישה הראשונה היה קושי בהתחלה מצד הקטינה לשתף פעולה, אך עם הזמן הייתה חיובית ואף הסתיימה בחיבוק ונשיקה שנתנה לו. אלא שלפגישה השנייה, הגיעה הקטינה כעוסה והחלה להטיח בפניו על

מה שעשה לה לכאורה. לבסוף המפגשים נפסקו בהחלטה חד צדדית של האם לא להביא את הקטינה יותר (שם, עמ' 14 ש' 29 עד עמ' 15 ש' 25).

127. במקביל להתרחשויות המתוארות, העיד האב על תגובתו להחלטת בית המשפט לביצוע בדיקת רקמות לתאומים. לדבריו הוא לא האמין שהבדיקה הזאת תקרה, הוא הגיע לבית החולים מתרגש ונרגש, בתקווה כי יזכה לפגוש את הילדים ולראות אם הם דומים לו (שם, עמ' 15 ש' 30-32).

128. האב תיאר את חווייתו במהלך הבדיקה כתוצאה מהתנהלות האם במרפאה, אשר עשתה הכל כדי להסתיר את התאומים מפניו, לרבות באמצעות כיסוי ראשם בעגלה בה ישבו, סירבה בתוקף להיות עמו באותו חדר, תוך צעקות והוראות לצוות המרפאה על דרישתה למקם את הצדדים רחוק אחד מהשני באופן שהוא לא יוכל לראות את התאומים, והכל לעיניהם של התאומים שצורחים ובוכים, כמו גם חוסר האונים של צוות המרפאה למול אותה התנהלות, עד שלבסוף הסתיימה הבדיקה מבלי שראה את התאומים כמצוות האם (שם, עמ' 15 ש' 30 עד עמ' 16 ש' 19).

129. האב העיד באריכות על המפגשים שנקבעו להתקיים עם הקטינה א' במכון שלם לצד הדרכה הורית, אשר החלו בציפיותיו: "כל מה שאני רוצה זה לראות אותה, לחבק אותה, לדבר איתה, לתת לה את האפשרות להתבטא, ולהחזיר לה את האמון בי, ובקשר בינינו". אלא שלטענתו נתקל בקשיים רבים במהלך המפגשים, הן מצד הקטינה, הן מצד האם, והן מצד המטפלת שהייתה אמונה על חידוש הקשר בינו לבין הקטינה, הגב' ג' (שם, עמ' 16 ש' 28 עד עמ' 18 ש' 23).

130. כך בין היתר, סיפר האב על המפגש בו הקטינה והמטפלת הסתגרו בחדר, ולפתע קיבל פתק מתחת לדלת לפיו הקטינה כותבת לו כי אינה רוצה לראותו ומבקשת שילך. לדבריו הוא לא הבין את הסיטואציה, שכן המטפלת לא הדריכה אותו לתקשר עם בתו באמצעות פתקים, לא ענתה לו כשפנה אליה ואף לא פתחה לו את הדלת (שם, עמ' 17 ש' 8-25).

131. לדבריו, במפגש הדרכה הורית שהתקיים עם אותה מטפלת- הגב' ג', הבין כי הוא נמצא במעין אבחון אישיות, כאשר נשאל על ידה שאלות ביחס למפגש המתואר עם הפתקים, כגון:

"איך אתה מרגיש שאתה לא שולט בסיטואציה? אני ראיתי שהיית עצבני, איך זה שאתה לא עצבני? ... לא היה לך מקרה בילדות שיצאת משליטה, שהיית אלים? אני שואל אותה, את מנסה לאבחן אותי כבן-אדם אלים? אני אפילו לא כעסתי בסיטואציה, אני לא ידעתי מה הייתה הסיטואציה ... אני אומר לה ג', אני לא יכול לכעוס על הסיטואציה אם אני לא מבין אותה בכלל ... והיא ממשיכה, הפסיכולוגית ממשיכה לשאול אותי, איך אני מגיב במצבים שאישה שהיא יותר צעירה ממני, מנהלת אותי"

(שם, עמ' 17 ש' 28 עד עמ' 18 ש' 6).

האב סיפר כי ניסה לברר עם הגב' ג' האם היא חושבת שהוא פגע בבת שלו, שאם כן היא אינה יכולה לטפל בחידוש הקשר, אך היא שתקה וסירבה לענות לו (שם, עמ' 18 ש' 11-14).

132. האב העיד על הפגישה האחרונה שלו עם התאומים במכון שלם עם המטפלת הגב' נ', לשם הגיע עם צעצועים חדשים שקנה להם. לדבריו, בעודו מחכה להם,

החל ויכוח בין האם לבין הגב' נ', במסגרתו הטיחה האם בגב' נ' קללות והשמצות, צרחות, השפלות, העלבות, חיקוי של המבטא הרוסי של הגב' נ' ועוד. לשמחתו, כך העיד, הילדים לא הושפעו מהדרמה שהייתה והם שיחקו ביחד (שם, עמ' 18 ש' 26 עד עמ' 19 ש' 35).

133. האב סיכם בעדותו את כל מה שעבר עליו ועל משפחתו מתחילת הדרך, ובין היתר:

"אני נמצא במסע צייד כבר שנתיים. מישהו זרק טיפה של דיו בכוס מים, ועכשיו אני צריך להוכיח שאין לי אחות. אני צריך להוכיח ולהילחם בכל העולם, ועשיתי את זה. אין גורם אחד, ונסרקתי במסרגות הכי דקות שיש, במהלך השנתיים האלה שלא קבע באופן נחרץ, שלא רק שלא היו דברים בגו, ושלא פגעתי בבת שלי מעולם, אלא להפך שאני הורה מטיב, שאני אבא ראוי, שאני יודע להתמודד עם החיים. למרות הסיטואציות המאוד, מאוד קשות האלה, שאף אחד בעולם הזה לא חווה, ואני מאחל לאף אחד לא לחוות אותם. אבל תוך כדי התמודדתי, ואני מתמודד, ואני ממשיך להילחם על הנפש של הילדים שלי.

...

הדברים שאני מתמודד איתם, הם דברים שהם בלתי אפשריים וצריך לעצור את זה היום. היום זה צריך להיפסק. היום, היום בית המשפט צריך להבין שכל מה, שכל מה שהיה צריך להיבדק נבדק.

...

אני מבקש ממך כבודה, עשינו, עשיתי כל מה שצריך. כל מה שבית המשפט והמדינה ביקשה ממני לעשות. אני אבקש ממך להציל את הנפש של הילדים האלה" (שם, עמ' 21-22).

134. מההתרשמות הישירה של בית משפט זה מעדות האב, ובחינתה בחינה פנימית ובחינה חיצונית, מצאתי אותה מהימנה, אמינה, עקבית, וקוהרנטית והתרשמתי שהוא העיד עובדות כהווייתן ללא כחל ושרק, ושיש לקבל את עדותו במלואה, אשר השתלבה עם חומר הראיות, ולא קועקעה בחקירה הנגדית, חרף ניסיונות ב"כ האם לכך.

135. התרשמתי כי האב מעולם לא הרפה מכמיהתו לקשר כלשהו עם ילדיו, אך כל ניסיון אנושי של האב להתקרב, להביט מרחוק או לפחות לקבל פיסת מידע בנוגע לילדיו, תורגם ע"י האם למעשה זדוני שנועד לפגוע בה ובשלושת הקטינים, וכך היא תיווכה לקטינים מציאות עגומה של אב מפלצתי.

עדות האם:

136. האם אישרה בחקירתה כי לאחר שהרתה, ניתקה קשר עם האב, מידרה אותו מההיריון ומהלידה והתעלמה מפניותיו אליה (17.05.22, עמ' 67 ש' 30, עמ' 68 ש' 1).

137. האם אישרה כי הורותה מתפרשת ככפייתית וחרדתית: "אז כן, הייתי אימא, נקרא לזה חרדתית, ילדה הראשונה שלי, אני לבד, אני Overwhelmed, בסדר, זה מה שהיה כן. אני מסכימה לגבי כפייתיות" (שם, עמ' 72 ש' 4-7).

138. האם נשאלה על איומיה הרבים בהם נקטה כלפי האב, כפי שהועלו בהתכתבויות שצורפו (ת/1), לפיהם האב נדרש "ליישר קו" עם דרישותיה שאם לא כן- היא תפנה לבית המשפט, לרווחה ולעבודתו, וכן היא תימנע ממנו לפגוש את בתו, והשיבה כדלקמן: "אני אסביר. אני מודה שיש לי טמפרמנט גבוה, ואני לא שולטת על הפה שלי הרבה פעמים, ואני יורה את כל מה שאני חושבת, בין אם זה א', בין אם זה רווחה" (שם, עמ' 79, ש' 33-35).

ובהמשך:

"ש. למה בחרת דווקא ככה להתנסח?"

ת. מתסכול. מתסכול. הייתי פשוט במצב, כל ההתנהלות, כל הזמן לניצור סכסוכים ואני באמת עשיתי מעל ומעבר כבוד השופטת, תסכול"

(25.05.22, עמ' 42, ש' 32-33).

139. בנוסף, האם הודתה בחקירתה כי איימה על האב כי שכרה שירותי חוקר פרטי ואם יסרב לדרישותיה, יועברו החומרים שנאספו לבית המשפט, לרווחה ולעבודתו, והיא תדאג לכך שתעשה לו בעיות בקידום. האם הודתה בחקירתה כי מדובר היה באיומי סרק באמצעותם סחטה מהאב את מבוקשה (ת/1 הודעות מיום 17.02.19; פרוטוקול הדיון מיום 17.05.22, עמ' 83 ש' 13-18, עמ' 90 ש' 4-6).

140. בעדות האם תיארה היא את היום בו סיפרה לה הקטינה לכאורה על מעשיו של האב (17.05.22, עמ' 52-53), ובכלל זה כי לדברי הקטינה "אני לא יודעת למה הוא עושה, אבל הוא עושה לי ממש כואב בפיפי ובטוסיק, מסובב את האצבעות בפנים, מוציא, מריח, מכניס לפה שלו, שוב מכניס, מסובב" (17.05.22, עמ' 53 ש' 8-10).

ואז, לדבריה, היא פנתה למנהלת קבוצת נשים בפייסבוק בה היא הייתה חברה, בשם מ' ר' (שם, עמ' 53 ש' 13). האם הציגה לבית המשפט התכתבויות קודמות בין השתיים, וטענה כי אותה מ' הציעה לה לפנות לעו"ד, וכך עשתה. עו"ד בשם ש' ב' עמו התייעצה אמר לה לדבריה "דחוף לקבוע תור לרופא ילדים למחרת" (שם, עמ' 54 ש' 17-18).

לשאלת בית המשפט אם בשלב הזה ניגשה למשטרה, השיבה בשלילה. לדבריה: "זה מה שהוא ייעץ לי, את נמצאת בסערה שאת לא מצליחה להבין מה קורה סביבך" (שם, עמ' 57 ש' 20-24).

141. בהמשך תיארה האם כי במסגרת הביקור אצל הרופא ביום 21.04.20 תחילה הקטינה לא רצתה להכנס, ובהנחיית האם ישבה מחוץ לחדר. לדבריה: "דיברתי איתו והסברתי לו בדיוק מה היה, ומה קרה", והרופא אמר שידווח לרווחה. לדבריה בתום הביקור הקטינה ביקשה ממנה לחזור לרופא "ולספר לו הכל". או אז חזרו השתיים לרופא והקטינה סיפרה את מה שהיא סיפרה לה בבית (שם, עמ' 54 ש' 26 עד עמ' 55 ש' 12).

142. לשאלת בית המשפט האם עדיין לא הלכה למשטרה השיבה האם: "לא, לא, לא, לא. המתנתי, כי הבנתי מהרופא, הבנתי מהרופא שמי שהעביר את התלונה למשטרה זה הרווחה". לדבריה, אמרו לה מהרווחה לא לגשת למשטרה כי זה התפקיד שלהם (שם, עמ' 55 ש' 19-26).

143. בהמשך סיפרה האם כי לבסוף היא פנתה למשטרה, וכאשר שאלה מה אמורה לעשות עם זמני ההשות של האב באותו יום, החוקר לאחר התייעצות עם קצין החקירות הראשי, הנחה אותה לשקר לאב שהקטינה העלתה חום על מנת שלא להביא לו את הקטינה (שם, עמ' 56 ש' 1-18).

144. בחקירת האם עלו סתירות רבות ביחס למועד בו החלה לחשוד כי האב פגע מינית בקטינה. כך למשל האם העידה לא פעם, כי עד לחודש אפריל 2020 לא ציינה שזה האב, לא חשדה בו והאמינה כי האב הוא אבא טוב (17.05.22, עמ' 60 ש' 22-23; עמ' 94 ש' 4-5; 25.05.22, עמ' 37 ש' 14-17).

145. זאת על אף שלפני כן העידה בחקירתה הראשית:

"בספטמבר 2019, א' התחילה לישון אצל אבא שלה בבית. התחילו התפרצויות זעם ... חששתי מאוד, גם שלחתי לו איזושהי הודעה, שאני מבקשת שהוא לא יתעסק עם טרנסג'נדרים וכו', בזמן שהילדה שוהה שם, באמת לא היה לי נוח עם סיטואציה הזאת. בכל מקרה היא התחילה לישון אצלו בספטמבר 2019. ובפעם הראשונה שהיא חזרה הביתה היא רצה לשירותים, שלשלה, לא יכלה לתת שתן. איבר המין שלה ... היה אדום בטירוף"

(17.05.22 עמ' 50 ש' 1-20).

146. למרות חששה הנטען, לדבריה:

"לא קישרתי בין האיבר מין האדום להתפרצויות זעם, לא קישרתי. סיוטים בלילה, ישנה צמודה אלי, אני לא רוצה ללכת לאבא. לא קישרתי. אני מודה, אני אישה אינטליגנטית ולא קישרתי. לא קישרתי."

(שם, עמ' 52 ש' 14-16).

147. אלא שמיד לאחר מכן העלתה גרסה חדשה, לפיה הגנת היא זו שהסבה את תשומת לבה על שינוי בהתנהגות הקטינה בגן וכי היא דיווחה לרווחה על כך:

"עם הרווחה לא קרה שום דבר, פשוט בספטמבר ... 2019 ... הגנת התחילה ליידע אותי על-כך על כל מיני דברים שהילדה עושה בגן, היא אמרה שהיא דיווחה על זה גם לרווחה. לא קיבלתי שום טלפון מהרווחה. ביקשתי מהרווחה שאם עולה חשד מהרופא נשים לפגיעה מינית, אז אולי כדאי ללכת לבית לין. לא יצא מזה שום דבר"

(שם, עמ' 52 ש' 17-21).

148. דא עקא, האם נאלצה להתמודד עם מכתב סיכום ביקור מיום 10.19 ע"י הרופא ד"ר ס' ר', לפיו האם מדווחת כי הבת שלה מתלוננת על כאב וגילי וגירוד, כי היא סובלת מסייטים והתפרצויות, כי ההורים התגרשו, כי לפני חודש החלה הקטינה לישון אצל האב מספר לילות וכן כי האם דיווחה לרווחה למשטרה (נספח 7 לכתב התביעה בתלה"מ 39491-11-20).

149. האם בחקירתה הכחישה כי היא זו שדיווחה לרווחה ולמשטרה. כך למשל לדבריה:

"אפשר לתחקר את הרופא, והוא תוחקר אני מניחה במשטרה. זה לא נכון. זה פשוט לא נכון ... אני לא דיווחתי, לא למשטרה, ולא לרווחה, ... הוא עשה את זה ביחד עם עו"ס, סליחה לא אפילו הוא עשה את זה. יש לי התכתבות עם עו"ס ל' מ', עו"ס מקופת חולים מאוחדת, שהיא כותבת לי ע', אני חייבת לדווח על כל הדברים האלה לרווחה, יש לי על זה, אני יכולה גם את זה להגיש בהמשך לבית המשפט" (17.05.22, עמ' 93 ש' 14-1).

150. אלא שאין לעדות זו זכר בכתבי הטענות שהגישה, או בחומר שהובא בתחילת ההליך, הן לבית המשפט והן למשטרה, ועדותה כללה פרטים חדשים שנולדו רק במהלך החקירה הנגדית בניסיון לחזק את גרסתה, שנסדקה ונשמטה.

151. כמו כן, בכתב ההגנה שהוגש ביום 29.12.20 ע"י האם בתלה"מ 39491-11-20 לא נטען דבר וחצי דבר בנוגע לחשדותיה של האם באב לכאורה בחודש ספטמבר 2019, על אף שמחומר הראיות ועדותה של האם עצמה עלה כי החל מחודש זה עם תחילת הלינות אצל האב, החלה היא לייחס לו את הפגיעה המינית בקטינה לכאורה.

152. זאת ועוד, כאשר נשאלה האם מדוע אם עד חודש אפריל 2020 חשבה שהאב הוא אבא טוב היא לא שיתפה אותו במתרחש בנוגע לקטינה, השיבה: "ככה ... למה אני צריכה לדווח לו על דבר כזה?" ומיד החלה לסטות מן הנושא אל עבר סכסוכים שלטענתה החל האב ליצור ביניהם בנוגע לזמני השהות (25.05.22, עמ' 2 ש' 6-1, 38-10).

153. מעל לכל ניצבת התמיהה, כיצד מתיישבים חששותיה של האם כלפי האב בחודש ספטמבר 2019 עם המסרון אותו שלחה לאב בחודש דצמבר 2019, ובו הוראות מדויקות לטיפול באיבריה האינטימיים של הקטינה, הכוללות מריחת משחה באזור הפות והרקטום 3 פעמים ביום, שטיפת האיזור עם מים "מעטה ותמיד, בעת המקלחת" והתעסקות אינטנסיבית באיבריה הפרטיים של הקטינה (פס' 30 לפסק דין זה, ת/1 הודעה מיום 12.12.19).

154. כאשר האם נשאלה על כך בחקירתה, היא הסבירה כי היא פעלה על פי הנחיות הרופאה והשיבה לב"כ האב בתקיפות כי "איך זה מסתדר בדיוק עם הדברים שאת טוענת, שהילדה מספרת לכל מיני גורמים כולל לי שהאבא שם את הבולבול פה ופה ופה, החדיר לה אצבעות, סובב, הוציא הכניס. אני לא מסוגלת יותר לעמוד בדבר הזה. אני מצטערת מאוד". מיד לאחר מכן טענה כי יש לה התקף חרדה ובעקבות זאת בית משפט זה נאלץ להפסיק את החקירה (17.05.22, עמ' 95 ש' 27-24).

155. אף ביחס לנושא זהות אבי התאומים, עלו סתירות רבות בחקירת האם כאשר נשאלה על כך. כך למשל בפעם אחת טענה כי במהלך הזוגיות עם האב היא תכננה להביא ילד מתרומת זרע, ואף התחילה פרוצדורה מתאימה בבנק הזרע בדנמרק (25.05.22, עמ' 12 ש' 31-36, עמ' 18 ש' 29). לצד זאת, טענה כי חשבה שהאב הוא גבר אחר עמו קיימה יחסי מין, אך סירבה לפרט (שם, עמ' 14 ש' 1-22, עמ' 18 ש' 17). בהמשך הודתה כי היא שיקרה לאב מפורשות ביחס לזהות אבי התאומים, בטענה כי זה לא עניינו עם מי שכבה ואם זה מבנק הזרע או לא (שם, עמ' 18 ש' 12-27).

156. מן המפורט לעיל עולה כי עדות האם, היתה מתחכמת, מותאמת למטרותיה, מלאת סתירות ובלתי קוהרנטית. תשובותיה של האם היו מסורבלות, משתנות בהתאם לצרכיה המשתנים ולחלקן אף אין זכר בכתבי טענותיה. האם לא בחלה בהעלאת גרסאות משתנות תוך כדי החקירה הנגדית ומסרה גרסאות אחרות, מופרכות וסותרות.

דיון והכרעה

157. אין ספק, כי הליכים שעניינם קטינים הם תמיד מורכבים, אולם כאשר בליבם ניצבת טענה חמורה כי קטינה חסרת ישע היא קורבן להתעללות מינית מצד מי מהוריה, הם מן הקשים והכאובים ביותר וההכרעה בהם היא מסע מייסר ובלתי נגמר.

158. לדברים אלה משנה תוקף נוכח מימד הזמן בחייו של ילד, שאינם שווים כלל ועיקר לאלה של מבוגר, ועמד על כך בית המשפט העליון בפסיקתו (דנ"א 6211/13 היועץ המשפטי לממשלה – משרד הרווחה והשירותים החברתיים נ' פלונית, פורסם במאגרים האלקטרוניים [פורסם בבנו]).

159. במקרה דנן על נסיבותיו המורכבות והקיצוניות, שום תוצאה אינה טובה דיה, וההכרעה היא בבחינת הרע במיעוטו.

160. מעת לידת הקטינה א', וביתר שאת במלאת לה שלוש שנים בלבד, ועד ימים אלה, חשופה הקטינה, ובהמשך הצטרפו גם אחיה התאומים, לסכסוך הקשה והמר המנוהל בין הוריהם בעניינם, הגובה מהם מחיר כבד, נוכח עמידת האם על טענותיה והתעקשותה להוכיחן חרף עמדתם האובייקטיבית של שורת אנשי טיפול ומקצוע, ובחירתה להעבירם דרך מסע קשה, שהתחיל בביצוע בדיקות פולשניות באיבריה הפרטיים של הקטינה א'; מתן הוראות לאב להתעסקות בפות וברקטום של הקטינה א' במגע חוזר ויומיומי, בבוקר ובלילה; פגישות רבות מספור עם גורמי טיפול שונים; תוך עידוד ודיבוב של הקטינה לשיח עתיר תכנים מיניים אודות פגיעה מינית של האב בה לכאורה; בד בבד עם הסתרת עובדת היותו של האב אבי התאומים ומניעת הקשר בינו לבין שלושת ילדיו הקטינים.

161. האם פעלה בכל דרך למניעת הקשר בין האב ושלושת ילדיו הקטינים, ועשתה כן בעקביות. בית משפט זה התייחס להתנהלות האם בהחלטות השונות שניתנו על ידו מעת לעת, וכך עשתה גם ערכאת הערעור (ראו למשל החלטות בית משפט זה מיום 11.05.20 בתיק ה"ט 17860-05-20, החלטה בדיון מיום 04.05.21, החלטה

מיום 20.06.21 בתלה"מ 11-20-39491, פסק דינו של בית המשפט המחוזי מיום 03.08.21 ברמ"ש 61554-07-21, החלטת בית המשפט המחוזי מיום 28.10.21 ברמ"ש 54474-0821).

162. כאמור, התשתית הראייתית שהובאה בפניי, ובהתבסס על חומר הראיות שהוגש, על חוות דעת המומחים במכון שלם, על עדויות המומחים וגורמי טיפול נוספים, עדויות הצדדים, שמיעת הקטינה, וכן ממצאי תיק החקירה ועמדת גורמי האכיפה, הובילו למסקנה כי יש לקבל את גרסת האב ולדחות את גרסת האם.
163. מסקנתי זו מתחזקת ע"י הממצא שצירף האב לאחרונה אל התיק, על פיו תלונת האם במשטרה על פגיעה מינית של האב בקטינה א' לא נמצאה מוצדקת ותיק החקירה נסגר ביום 19.10.22 מחוסר אשמה.
164. על אף הדיווחים שהוגשו הן ע"י הפסיכולוגית המתמחה הגב' א' ג' והן לפני כן, ע"י הגב' ר' א', שוכנעתי, כי האב לא פגע בשום צורה בקטינה א', ודאי לא מינית. האם, מנוהלת ע"י נרטיב שנברא על ידה בלבד, חסר שחר ונעדר אחיזה במציאות, מסרבת לקבל את קביעות המשטרה, את החלטות בית המשפט ואף את קביעות המומחים, מלבד שתי אלה אשר נשבו בספורה באמצעות הקטינה.
165. האם מתנערת מאחריות למצבה הרגשי הקריטי של הקטינה ותולה את האשם אל צוואר הכל-החל מן האב, עבור דרך המומחים, וכלה בבית המשפט, תוך שהיא מזינה את תודעתם של שלושת הקטינים בנרטיב זה, ובכך מנכרת לחלוטין את דמותו של האב בפני הקטינים, מאז הקטינה א' בת שלוש בלבד, ובנוגע לתאומים, מאז לידתם. אשר לתאומים הרי שמדובר בניכור כפול הן מצד האם והן מצד הקטינה א' - אחותם הגדולה.
166. בית המשפט ער לכך שמבחינה סובייקטיבית, נכון להיום, יתכן כי האם מאמינה בסיפור שרקמה, שהאב פגע מינית בקטינה. אלא שככל הנראה, בוחן המציאות שלה מושפע ממצבה הרגשי ומעולמה הפנימי, כפי שכבר נקבע בחוות דעת במכון שלם (ראו פס' 51, 53 לפסק דין זה).
167. כאמור, טענת האם על פיה האב פגע מינית בקטינה, נחקרה בראשית הדרך ע"י חוקרת ילדים וביום 23.04.20 התקבלה מסקנתה על פיה: אין ממצאי מהימנות וכי הקטינה חשופה לדיבור ממושך על הנושא. דרישת הרווחה לחקירת ילדים נוספת, נדחתה ע"י חוקרת הילדים. משטרת ישראל והפרקליטות, האמונות על חקירת פשעים בישראל, לרבות פגיעות מיניות כנגד קטינים, שללו את קרות אירועי הפגיעה הנטענים, כבר בחודש אוגוסט 2021 עת הודיעו כי תיק החקירה נגז, וביום 19.10.22 הודיעה פרקליטות המדינה כי התיק נסגר מחוסר אשמה כאמור.
168. למעשה כל הגורמים האובייקטיביים שנדרשו לעניין, לרבות המשטרה, הפרקליטות, המומחים במכון שלם, ואף בית משפט זה, התרשמו והיו תמימי דעים כי אין כל אינדיקציה לפגיעה מינית של האב בקטינה א'.
- זאת, למעט שתי מטפלות שהיו אמונות על מצבה הרגשי של הקטינה- הגב' ר' א' והגב' א' ג', אשר תוך כדי שיתוף פעולה פסול עם האם, ובכלל זה קבלת מידע ע"י האם מעבר לנדרש, לרבות מההליך המשפטי, אימצו את גרסתה, כי האב פגע מינית בקטינה.

169. למרבה הצער, האם ממשיכה לנהוג כבתחילה ולהאשים את האב בפגיעה מינית בקטינה א'. השיפור שנצפה שבהתנהגותה במכון שלם היה אפיזודה חולפת בלבד.

170. לימים התברר כי מי שמונתה לטפל בקטינה א' ולהוביל את חידוש הקשר בינה לבין האב, גיבשה דעה כי האב אכן פגע מינית בקטינה כטענת האם, ותוך החזקת דעה זו, המשיכה לטפל בקטינה. סבורני כי מה שאפשר את קיום המפגשים ושיתוף הפעולה של האם איתם, זה דווקא הידיעה של האם כי הגב' ג' מצדדת בגרסה שלה על פיה האב פגע מינית בקטינה.

171. למעשה, האם סירבה לשתף פעולה עם כל גורם מקצועי שלא נתן אמון בגרסתה בדבר הפגיעה המינית המיוחסת לאב (מכון אלי, מכון שלם למעט הגב' ג', הגב' ו' נ' שהמליצה להוציא את המפגשים עם התאומים מפיקוח). מנגד, גורמים אחרים שהאמינו לה, זכו לשיתוף פעולה מצדה, לעתים אף מעבר לגבולות הסביר.

172. מצאתי כי מתחילת הדרך האם נקטה בפעילות מכוונת שמטרתה להגביל ואף לשלול את אפוטרופסותו הטבעית של האב, ובמקרה של התאומים, אף את אבהותו. לאורך כל התהליך האם פעלה בכל דרך למניעת הקשר בין האב לבין שלושת הקטינים, באמתלה כי האב פגע מינית בקטינה א', כאשר גרסת האם- שהועברה אל פי הקטינה, שגדלה ואף יכולותיה המילוליות התרחבו- התפתחה והקצינה.

173. מנגד התרשמתי כי ניסיונו של האב לעמוד בדרישותיה הבלתי מתפשרות של האם, ובכלל זה יישום הוראות הטיפול באיבריה האינטימיים של הקטינה שהאם עצמה שלחה לו, התפרש באופן לא פרופורציונלי כמעשים מגונים בקטינה- כך שבאופן זה, נצרב בזיכרון של הקטינה, אירוע אמיתי, שדרך הפרשנות של האם שמגדלת אותה ושווה עמה רוב תקופת חייה, הפך לאירוע בעל קונטקסט מיני, כאשר בפועל, בהחלט לא היה כזה.

174. בלתי סביר לחלוטין כי בעת בה האם כבר דיווחה לרופא המשפחה, לרווחה ולכל מי שהיה מעוניין לשמוע כי האב פגע מינית בקטינה, היא תבקש ממנו להתקרב אל איבר מינה של הקטינה, שלא לומר למרוח משחה בתנועות סיבוביות באזור הפות ובאזור הרקטום, של הקטינה, בבוקר ובלילה (ת/1 הודעה מיום 12.12.19).

175. אציין שוב כי עדותה של האם בעניין זה הייתה בלתי אמינה. כאשר נשאלה בחקירתה הכיצד הדריכה את האב למרוח משחה לקטינה באזור איבריה האינטימיים כשהיא חושדת בו שפגע במינית בקטינה, גמגמה, התפרצה, יצאה ובעיקר לא הייתה לה תשובה.

176. עוד בהיות הקטינה רכה בשנים הדריכה האם את הקטינה א' (בדיוק כפי שהדריכה את האב באינספור מסרוני ההדרכה ששלחה לו), לדקלם מנטרות אותן הניחה בפיה, אותן ידעה א' לדקלם בפני כל גורם שנקלע לדרכה, כי האב פגע בה מינית. שוכנעתי כי האם אינה חוסכת האשמות אלה כלפי האב באוזני שלושת הקטינים, גם כיום, ואולי בכל יום.

177. כך למעשה, הקטינה חיה ונושמת את הנרטיב לפיו אביה פגע בה ואנס אותה, ובתודעתה היטשטש הגבול בין מציאות, זיכרון ודמיון, אולי אף נעלם.
178. חרף הממצאים על פיהם האב לא פגע מינית בקטינה, המשיכה האם לדבוק בגרסתה ושתלה במוחה של א' את הפגיעה. גם התאומים ניזונים מהנרטיב על פיו האב פגע מינית באחותם הגדולה ובהכרח חוששים מפניו.
179. תחושתם זו של הקטינים מקבלת תוקף כאשר הם נאלצים להמשיך ולפגוש את האב במרכזי קשר ותחת פיקוח. במצב דברים זה, ברי כי הקטינים המזדהים עם אימם, שעבורם היא מהווה דמות מרכזית, יסרבו לקיים כל מגע עם אביהם. הקטינים אימצו את הנרטיב של אימם באופן המוחק כל רגש כלפי האב.
180. זאת ועוד, האם עשתה כל מאמץ על מנת לטרפד את ההליך הטיפולי של הקטינים ובפרט של הקטינה א', ונעצה זאת בסירובה של הקטינה לפגוש באב. אולם ברי כי הדמוניזציה שיצרה האם אצל הקטינה היא זו אשר הובילה לסירובה, וכל זאת כאשר האם אינה מפנימה כי במעשיה היא פוגעת בקטינה ובאחיה התאומים.
181. לא זו אף זו, האם פעלה למחיקה מוחלטת של האב מנוכחות חיי ילדיו, בכך שהסתירה ממנו את היותו אב לתאומים, והפרה החלטות שיפוטיות פעם אחר פעם, בעניין ביצוע בדיקת סיווג רקמות להוכחת אבהותו, עד שנקבע כי יש צורך במעורבות המשטרה והרווחה.
182. האם לא השלימה עם החלטותיו של בית משפט זה, ומימשה זכותה לערער עליהן. זאת, חרף הנזק החמור שנגרם בראש וראשונה לקטינים, בהינתן העובדה שמימד הזמן בחייהם הוא קריטי, ובהינתן עצימות הקונפליקט לו הם חשופים והמחיר הרגשי וההתפתחותי הכבד שהם נאלצים לשלם בעטיו.
183. אני דוחה את טענות האם בסיכומיה, הן ביחס לבקשה לפסול את חוות דעת מכון שלם (כאשר יובהר כי בעניין זה ניתנה החלטה מפורטת ביום 20.06.21, אשר אושרה בבית המשפט המחוזי בפסק דין חלוט מיום 03.08.21), והן ביחס לבקשה כי הגב' ג' תמשיך לטפל בקטינה באופן פרטי, מאחר שלשיטת האם, התרשמותה של הגב' ג' לאחר 45 מפגשים מהימנה ועדיפה על פני התרשמות אבחונת חד פעמית של במסגרת חוות דעת של מכון שלם.
184. בית המשפט בחן ושקל את ממצאיה של הגב' ג', כפי שהועלו הן בדיווחיה לבית המשפט והן בעדותה, לרבות שמיעתה באופן חסוי בתום הדיון, כבקשתה (באופן מקרי, או שלא- בדומה לבקשת המטפלת הקודמת, הגב' ר' א').
185. דיווחיה ועדותה של הגב' ג' העלו קשיים רבים ותהיות רבות בנוגע לטיפול אותו נדרשה לבצע, כמי שהייתה אמונה על חידוש הקשר בין האב לקטינה, ואשר תוך כדי שיתוף פעולה עם האם (לרבות החלפת מידע ביניהן מעבר לנדרש), אימצה את גרסתה כי האב פגע מינית בקטינה, תוך התעלמות מהפגמים הטכניים והמהותיים שנפלו בדרך, ותוך התעלמות מוחלטת מממצאי חוות הדעת של מכון שלם, אשר מינה אותה (על אף שהיא מתמחה בהליך הכשרתה, בניגוד להמלצותיו והחלטת בית המשפט כי יש למנות פסיכולוג קליני או התפתחותי מומחה).

186. בית המשפט התרשם כי בהעדר נסיון מספיק, הגב' ג' נשבתה בעמדתה הנחרצת של האם, והטיפול שלה בקטינה המשיך להעצים את הנרטיב בו חיה הקטינה לפיו האב לכאורה פגע מינית בה והכאיב לה באיבריה האינטימיים, על אף שגורמי האכיפה במדינת ישראל, כמו גם גורמים מקצועיים נוספים, שללו את קרות אירועי הפגיעה הנטענים, והכל בניגוד לסמכות שניתנה לה לטפל בקטינה ובחידוש הקשר שלה עם האב.

187. בסופו של דבר, לאחר שנתיים של התדיינות משפטית וניסיונות שנקטעו לשיקום הקשר בין האב לקטינה א', ובתוך כך גם בין האב לתאומים, מצאתי לקבוע כי הנתק בין האב לילדיו נוצר עקב ניכור הורי מזעזע ובלתי נתפס של האם כלפיו.

188. חרף התנהלות האם ומצבה המתדרדר של הקטינה, בית המשפט נטה עמה חסד כאשר דחה, פעם אחר פעם, בקשות האב להעברת משמורת הקטינה אליו, ולו כדי לתת לאם ההזדמנות לשתף פעולה ולשנות דפוסי החשיבה והפעולה שלה, ולהגן על זכות הקטינים לקשר מיטיב ורציף עם כל אחד מהוריהם.

הקשר בין האב לקטינים כיום

189. על פי תסקיר מיום 14.07.22, בין האב ובין התאומים קיים קשר רציף באמצעות מרכז קשר ב****מזה כארבעה חודשים.

190. בין הקטינה א' לבין האב התקיים קשר לסירוגין בפיקוח ובטיפול במכון שלם, עד לאחרונה בחודש 08/2022 שאז נגדע הקשר, וזאת מאחר והטיפול הדיאדי במכון שלם נפסק עקב הפסקת עבודתה של הגב' ג', פסיכולוגית מתמחה, שטיפלה בקטינה. ביום 06.10.22 אף הוגש לתיק בית המשפט מסמך מאת מכון שלם, שם נכתב כי אין במכון מטפל או מטפלת המתאימים לטפל בקטינה, עקב מורכבות המקרה.

191. לפיכך בית המשפט נדרש להסתייע ביחידת הסיוע שליד בית המשפט בראשון לציון לצורך חיפוש ומציאת גורם טיפולי מתאים.

192. בעדכון מיום 20.09.2022 מאגף הרווחה במועצה האיזורית **** נמסר כי בין האב לתאומים קשר רציף שמתנהל באמצעות מרכז קשר. עד לא מזמן ב**** ולבקשת האם הועבר ל****.

193. כמו כן צוין שם כי למרות שהקטינה א' החלה ללמוד בכיתה א' בבית ספר בן שמן והיא ילדה חברותית שמקבלת סמכות גורמים חינוכיים, ומבצעת את המטלות כתלמידה, לקטינה א' קשיי פרידה משמעותיים מהאם בבקרים, וכן היא מבטאת סימנים של חרדה מהאפשרות שהאב יגיע לבית הספר. נמסר כי הקטינה א' מבקשת להרבות בשהייה במחיצת היועצת לצורך תחושת בטחון.

194. תלות מוחלטת בהורה אחד, כאשר ההורה השני חי וקיים, פוגעת בחוסן הנפשי של הקטינים. פחד מהורה חי ונוכח בהכרח מחבלת בנפש הקטינים. אם הוכח כי הפחד אינו מוצדק, הרי שהקטינים חיים במציאות מדומה שמזיקה להם ופוגעת בהם, ולכך יש לשים סוף.

195. כמיהתו של האב לקשר עם ילדיו מובנת ואנושית ביותר. מנקודת מבטו, הוא אינו מוכן להשלים עם הנתק מילדיו, עם הפגיעה הקשה אותה חווה הקטינה א' בעצם אמונתה כי הוא פגע בה מינית, ועל כן דרישתו להחלטות שיפוטיות כופות ואף להעברת המשמורת על שלושת הקטינים אליו- מובנת והגיונית.
196. יחד עם זאת, לנגד עיניו של בית המשפט ניצבים אך ורק שלושת הקטינים וטובתם. טובתם כעת דורשת טיפול רגיש, עדין ומורכב במצב המשפחתי אליו נקלעו, בפרט כאשר מדובר בקטינה א' שמחד, שהותה בסביבה שמחזיקה בנרטיב על פיו אביה פגע בה מינית, מותירה אותה באזור הטראומה ולוקחת חלק בעיצוב האישיות שלה, ולמרבה הצער, מעוותת אותה, ופוגעת בה. ומאידך, לא ניתן להתעלם מכך, שבשל הנסיבות שנוצרו, כרגע היא אינה מטופלת רגשית ולא נפגשת עם האב זמן ממושך ואף מגלה חשש מפניו, גם בבית הספר בו היא לומדת, ולכן נצמדת ליועצת בית הספר כפי שתואר בתסקיר האחרון שהוגש ביום 20.09.22.
197. לאחר שבית המשפט שקל רבות אם להעביר את הקטינה כבר כעת לאחריהן ההורית הבלעדית של האב, שכן פעולותיה של האם קיצוניות ומטרידות, וזאת בלשון המעטה, מאחר שעל פי נסיון העבר, האם כן מצליחה לשתף פעולה עם החלטות בית המשפט וגורמי הטיפול כאשר היא מחליטה על כך, בית המשפט מאפשר לאם, זו הפעם האחרונה, לקבל את פסק הדין, להשלים עם הממצא כי האב לא פגע מינית בקטינה, ולקיים הורות משותפת עם האב לטובתם של הקטינים.
198. בהתאם לכך נקבע כדלקמן:
- האחריות ההורית על שלושת הקטינים תהא משותפת והם יתגוררו בשני בתים. מחצית מהזמן יתגוררו אצל האם ובמחצית האחרת יתגוררו אצל האב.
 - התאומים: חלוקת הזמנים בין ההורים תחל באופן מידי החל מתאריך 07.11.22 ותהיה בימים ב' וד' לרבות לינה אצל האב, וכל סוף שבוע שני החל מסוף השבוע אשר יחול ביום 18.11.22, מתום המסגרת החינוכית ועד לתחילת המסגרת החינוכית ביום א'. בסופי שבוע שהתאומים לא ישהו עם האב, הם ישהו אצלו גם ביום ה' וביום ו' האב ישיב אותם ישירות למסגרת החינוכית.
 - המפגש הראשון בתאריך 07.11.22 יתקיים בסיוע מרכז הקשר ב*****, המרכז בו נפגשו התאומים עם אביהם לאחרונה (וזאת לבקשת האם). האם תביא את התאומים לשם בשעה 16:00 והאב יקח אותם אליו משם ויחזיר אותם ישירות למסגרת החינוכית למחרת בבקר.
 - הקטינה א': בתוך שלושה חודשים ממועד מתן פסק הדין ובסיוע ליווי והדרכת מטפלת (שפרטיה מפורטים בסעיף 197 ה), חלוקת הזמנים שנקבעה תחול גם ביחס לקטינה א', כך שההסדרים עם שלושת הקטינים יהיו זהים ויהיו להם שני בתים.
 - לצורך הטיפול הרגשי בקטינה א' וליווי המשפחה ביישום פסק הדין והעלאת הקטינים על מסלול התפתחותי תקין, אני מסמיכה את הגב' אסנת חזן, עו"ס

פסיכותרפיסטית (להלן: "המטפלת"), וניתנות לה סמכויות בהתאם לסעיף 19 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות תשכ"ב-1962.

את המטפלת- הגברת אסנת חזן ניתן להשיג בטלפון 052-4757046, שכר טרחתה ישולם על ידי שני ההורים בחלקים שווים ובמקרה שאחד מההורים לא ישלם באופן מיידי, הורה אחד רשאי לשלם את מלוא התשלום ותבצע התחשבות בהמשך.

עד לתאריך 08.11.22 תוגש הודעה ע"י באי כוח הצדדים, בה יפורט המועד הראשון שנקבע לפגישה של הקטינה א' עם המטפלת. באחריותה של האם להביא את הקטינה אל הפגישה.

במהלך שלושת החודשים ממועד מתן פסק הדין ועד ליום 08.02.23 זמני השהות בין האב לקטינה יחלו בשבוע הראשון פעמיים בשבוע אצל המטפלת, ובהמשך ועד ליום 08.02.23 בהתאם לקביעת המטפלת.

המטפלת תגיש דו"ח לבית המשפט בתאריכים 08.12.22, 08.01.23 ו- 08.02.23 בו תפרט את זמני השהות בין האב לקטינה ואת קיום חלוקת זמני השהות בין ההורים בהתאם לפסק דין זה.

החל מתאריך 08.02.23 הסדרי השהות עם הקטינה יהיו תואמים לאלה שעם הקטינים, אלא אם כן, תמליץ המטפלת על מועד מאוחר יותר, בהתאם לטובת הקטינה.

במידה והאם לא תקיים במדויק את חלוקת הזמנים בהתאם לפסק דין זה, הן בנוגע לתאומים והן בנוגע לקטינה א' ובהתאם להוראות המטפלת, המטפלת תדווח על כך באופן מיידי לבית המשפט.

במקרה של קבלת דיווח מהמטפלת על פיו האם אינה מקיימת את פסק הדין החלקי, האחריות ההורית הבלעדית על התאומים, תועבר לידי האב.

בנוגע לקטינה א' בית המשפט ישקול התערבות נוספת, עד להעברתה לאחריות הבלעדית של האב.

שני ההורים נדרשים להמשיך לקיים את דרכי הטיפול שנקבעו בחוות הדעת של מכון שלם מיום 11.01.21, בשינויים המחויבים.

סוף דבר

199. לאחר התלבטויות רבות, בית המשפט החליט לאפשר לאם בפעם האחרונה לקבל את הממצא, על פיו האב לא פגע מינית בקטינה, וכי הוא אב מיטיב וראוי, הזכאי וגם חייב לגדל את שלושת הקטינים בדיוק כמוהו. יישום פסק הדין ע"י האם יאפשר לה לחלוק את האחריות ההורית על שלושת הקטינים עם האב.

200. זמני השהות שנקבעו עם הקטינה א' הם הדרגתיים, על מנת לאפשר לקטינה לעבד מחדש את האירוע אותו היא זוכרת בקונטקסט המתאים לו, וכן לאפשר לה לבנות מחדש דמות של אב חיובי, בניגוד לנטען ע"י האם- סיפור שהיא גדלה עמו ולתוכו מחודש אפריל 2020.

201. אציין שוב כי במידה והאם, תסרב לקבל את הכרעת בית המשפט, הרי שהאחריות ההורית על התאומים תועבר באופן בלעדי אל האב, ובנוגע לקטינה א' בית המשפט ישקול התערבות נוספת, עד להעברת האחריות הבלעדית עליה אליו. משום כך, פסק הדין הוא חלקי בלבד.

202. משזו התוצאה אליה הגעתי, ולאור ההתנהלות החריגה של האם, אני מחייבת אותה בהוצאות האב בסך של 50,000 ₪ אשר ישולמו לאב על ידה בחמישה תשלומים שווים החל מיום 01.12.22 ועד ליום 01.04.22.

203. פסק הדין מותר לפרסום ללא פרטים מזהים.

ניתן היום, ט' חשוון תשפ"ג, 03 נובמבר 2022, בהעדר הצדדים.